CHRISTO-PHOROS

A Soproni Evangélikus Egyházközség lapja

ingyenes kiadvány

XXIII. évfolyam, 2. szám

2016. húsvét – Ostern 2016

A megvetett sarokkő

Az a kő, amelyet az építők megvetettek,
az lett a sarokkő.
Az ÚRtól lett ez,
csodálatos a mi szemünkben.
Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt,
vigadozzunk és örüljünk ezen!

Zsolt 118,22-24

A keleti házépítésnél az utcai sarokra hatalmas, erős követ helyeztek. Egyrészt ennek kellett két oldalfal súlyát hordania, másrészt kerékvetőként is szolgált, amely a szűk utcán a háznak nekiütődő kocsikerekek ütését felfogta. Tehát biztosította a ház szilárdságát. Az építéshez terméskövet használtak. Úgy illesztették bele a falba, hogy minél kevesebbet kelljen faragni. Az egyik kő sehová sem látszott jónak, végül kiderült, hogy éppen a legfontosabb helyre való.

Életünk rendbetételéhez, javítgatásához hányszor akartunk magunk által kijelölt új alapra építeni. Hány alkalommal éreztük úgy, hogy végre megvan a szilárd, páratlan teherbírású, kitűnő alátámasztást biztosító tartóelem, miközben újra meg újra félrelöktük ezt a használhatatlannak és értéktelennek gondolt, alaktalan követ. Miért is foglalja itt a helyet? Aztán megrepedtek, meginogtak, ledőltek rendíthetetlennek vélt falaink.

Ez a húsvéti örömhír: van sarokkő, amire lehet támaszkodni, van alap, amire egy életet is fel lehet építeni, a feltámadt Krisztus! Ha ő, a húsvéti Úr hiányzik az életünkből, akkor éljünk bármennyire kegyes vagy közömbös életet, nincs mire támaszkodni, nincs, ami megtartson. Ezzel a sarokkővel viszont van mit várnunk a jövőtől.

Megvetették őt kétezer évvel ezelőtt. Azóta is, ma is annyian eldobják: Nem kell! Az erkölcsi tanítása talán igen, de a feltámadása csak mese! De az Úr parancsol, megfordul a világ, és ez a sarokkő itt áll megcsiszolva, restaurálva, és új világ épül rajta. Alkalmatlannak látszott. Olyannak, ami sehogy sem illik az életünkhöz. És most kiderül, hogy nemcsak, hogy illik hozzá, de ez az egyetlen lehetséges alap.

Tóth Károly

Lélek-zet

Ötvenedik ének

Az őrségről

Alig volt vége az éjnek,
Pilátust a zsidó vének
Újra kérték: segíts nekünk!
Ellenfelünk
Jóslatára jól emlékszünk.

E hitető hangoztatta,
Hogy föltámad harmadnapra.
Add ki azért a parancsot:
A sírboltot
Jól őrizze egy csapatod!

Hátha olyan több is akad,
Aki az éj leple alatt
Ellopná a halott testét
– Elrejtenék –
S föltámadását hirdetnék!

Pilátustól jó hírt vettek,
A csapattal elsiettek.
S bár erős volt a sír zára,
– Biztonságra –
Pecsétet is tettek rája.

A zsidók nagy gyűlölete
Mindnyájukat vakká tette.
Hogy a Krisztust kivégezték,
Nem volt elég,
Holtában is becsmérelték.

Nincsen abból semmi hasznod,
Kár a holtat bántalmaznod,
Mert őt majd a számadásra
Isten várja.
Ügyelj a magad dolgára!

A zsidók most azt akarták,
Hogy Krisztust a sírban tartsák.
Isten ellen hadakoztak.
Maguk voltak
Okozói kudarcuknak.

Ha a sírhoz nem ment volna
Őrt állni a sok katona,
Akkor talán az emberek
Kételkednek,
És nem hisznek a híreknek.

Most már későn kaptak észbe,
Önmagukat leplezték le
Balgatagon – mikor másnap
Pénzt kínáltak
A sírt őrző katonáknak.

Mert az ember cselszövését
Isten könnyen tépheti szét.
Nem rövidült meg a karja,
S ha akarja,
Sorsunkat kezében tartja.

Ha megtelepszem csöndesen
Sírodnál, én hű Mesterem,
A legnagyobb örömömre
Ott egyszerre
Elmúlik lelkem félelme.

Örömömnek nagy az ára,
Te mentél értem halálra.
Rólam a sok vétkes tettet
Mind levetted,
Istent így kiengesztelted.

Rólad régtől meg van írva,
Hogyha leszállsz majd a sírba,
Minden bűnt a tengerbe vetsz,
S nagyon szeretsz,
Igazságodba öltöztetsz.

A bűnbánó szív vallhatja:
Bűnét sírod fogva tartja.
Elfoglalja annak helyét
A békesség,
Ezért imádja Istenét.

Bűnös lelkem rabláncait
Leoldozza rólam e hit:
Hogy amikor Te meghaltál
S föltámadtál,
Nekem szabadságot adtál.

Szívemben a Te Szentlelked
Nyugvóhelyet készít Neked.
Betakarlak a hitemmel,
Reményemmel,
Illatos szeretetemmel.

Én Tebenned, Te énbennem,
Lakozzál az én szívemben!
Nyomja reám a pecsétet
A Szentlélek!
Tiéd legyek, amíg élet!

Fölséges szent győzelmedért
Hajoljon meg minden egy térd
Egyformán: mennyeieké
Földieké
Ámen! Ámen! – Mindörökké!

Hallgrímur Pétursson, fordította:
Ordass Lajos (Passió-énekek,
Ordass Lajos Alapítvány,
Budapest, 2013, 240-243. o.)

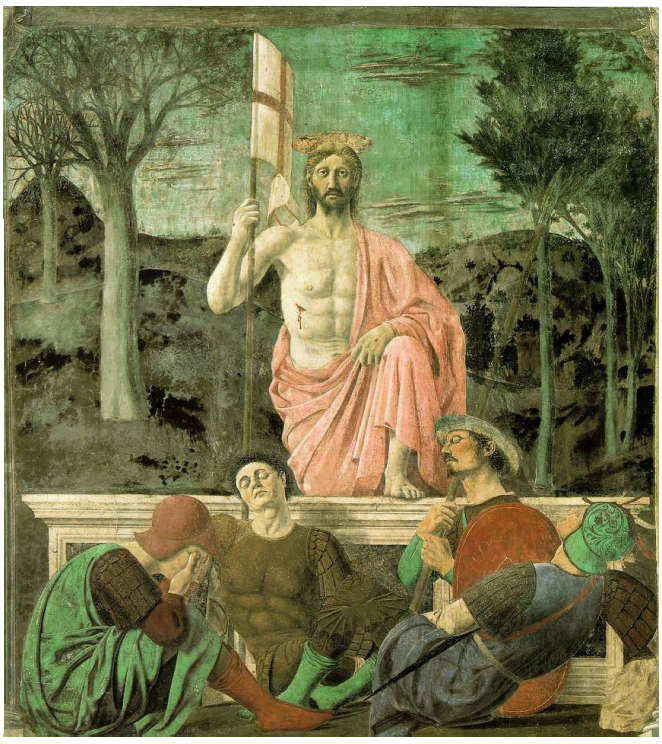

Piero Della Francesca: Jézus feltámadása

„Micsoda szavak ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban? És miért vagytok szomorú ábrázattal?” (Lk 24,17)

Uram! A két emmausi vándor sok keresztyén ember képviselője. Szinte úgy érzem, mintha személyesen találkoztam volna velük. Emberek, akik téged szívből szeretnek. Mondataidat idézik. Másokat még megerősíteni is igyekeznek szavaiddal. Legkedvesebb az az emlékük, mely veled köti össze őket.

Csak éppen örömük nincs. Azért, mert az evangéliumok híradását csak a nagypénteki halálig, temetésedig fogadják el. De léptük azonnal megtorpan, mihelyt a húsvétreggel üzenetével találják szemközt magukat. Keresztyénségük inkább kegyelet, mint életerő. Mások felé is inkább szó, mint meggyőző hatalom.

Uram!

A keresztyén öröm ott kezdődik, amikor Te kilépsz az emlékek világából. Amikor odatársulsz ahhoz, akinek a szíve utánad epekedik. Amikor a hihetetlennek látszót – föltámadásodat – élő jelenléteddel bizonyosságra változtatod. Amikor a szív rendíthetetlenül tudja: legyőzted a halált! Élsz!

Itt kezdődik az öröm és – azt hiszem – ugyanennél a pontnál kezdődik a keresztyénség hódító hatalma is.

Ordass Lajos (Útravaló, Harmat Kiadó-Ordass Lajos Alapítvány, Budapest, 2014, 164. o.)

Az istentiszteletről – IV. rész

A kollekta imádsággal zárul az istentisztelet első nagy egysége, a bevezető rész. Az igei rész igeolvasással, lekcióval kezdődik. Az istentiszteletnek alapvető funkciója, hogy Isten megszólít minket. Ennek fontosságát hangsúlyozza, hogy a lekciót állva hallgatjuk. A megszólaló igeszakaszok rendjét egyházunkban az úgynevezett perikóparend szabja meg. Hafenscher Károly szavaival: *„Az egyház kiválogatta a Szentírásból a legfontosabb, hitünk szempontjából domináns szakaszokat.”* Minden vasárnapra és ünnepnapra az adott nap karakterének megfelelően gyűjtötték össze az igeszakaszokat. Az igehirdetési alapigék kb. 9 évente ismétlődnek, de az oltár előtti felolvasásra kijelölt igék évről évre szinte azonosak. Ezeket ugyanis a másfél évezrede csaknem változatlan óegyházi perikóparend szabja meg. Az ősi rend szerint minden istentiszteleten három igeszakasz szólalna meg: egy ószövetségi, egy levélbeli és egy evangéliumi (a leghangsúlyosabb természetesen az evangélium), ezek közül kettő lekcióként, egy igehirdetési alapigeként. Az általunk használt rend szerint csak egy lekció szólal meg, a 8-as istentiszteleten egy sem. A vasárnapi epistolák és evangéliumok listája a magyar énekeskönyv 776-777. oldalán is megtalálható. Felolvasók szolgálatára az igeolvasás jelenti az egyik lehetőséget. Meggyőződésem, hogy lektorok szolgálata nagyban elősegíti azt, hogy az istentiszteletet minél jobban közös ügyünknek érezzük.

Ha az istentisztelet keretében keresztelünk, az általában a lekció után következik, mivel szorosan kötődik a hitvalláshoz. Fontos üzenete van a család számára a gyülekezet jelenlétében történő keresztelőnek, mert ez hangsúlyozza, hogy gyermekük a keresztség által nem csak Istennel kerül szoros kapcsolatba, hanem a keresztény közösség tagjává is válik. A gyülekezet tagjait pedig az átélt keresztelők újra és újra emlékeztetik saját keresztségükre.

Ha nincs keresztelő, a lekciót közvetlenül követi a hitvallás. Isten megszólítására válaszolunk vele – ezt talán még jobban hangsúlyozza az a rend, amiben az igehirdetést követően hangzik el a Hiszekegy. Minden ünnepnek, igeszakasznak, igehirdetésnek sajátos üzenete van, fontos, hogy emellett mindig megszólal a hitvallásban a keresztény tanítás teljességének az összefoglalása. Fontosságát hangsúlyozza, hogy ez is állva hangzik el. Egyházunk rendje régóta javasolja, hogy ne mindig az Apostoli, hanem a Niceai hitvallás is elhangozzék (lásd a magyar énekeskönyv 11. oldalán). Ez utóbbi ugyan hosszabb és nehezebb szöveg, de sok olyan fontos tartalmat hordoz, amit az Apostoli hitvallásban nem találhatunk meg.

Az ezt követő éneket nevezzük főéneknek. Fontos tudni, hogy az istentisztelet énekeit úgy választjuk ki, hogy minél jobban kapcsolódjanak a vasárnap jellegéhez és az igehirdetés témájához. Érdemes figyelni erre a tartalmi kapcsolódásra.

A szószéki szolgálat kezdőmondata az úgynevezett apostoli köszöntés: *„Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Ámen."* Bibliai idézet, Pál apostol mindegyik, Bibliánkban szereplő levele ezzel kezdődik. Nemcsak formális üdvözlést jelentenek ezek a szavak, hanem összefoglalják a lényeget: Ezt hirdeti a lelkész Isten küldötteként. Minden, ami megszólal a szószéken és az egész istentiszteleten, ezt közvetíti, a kegyelmet és a békességet. Ennek a forrása pedig a mi Atyánk, Jézus Krisztuson keresztül. Ezért ahol Isten igéje hangzik, ott igenis valóság a kegyelem és a békesség. Néhány évvel ezelőtt egyháztörténeti kutatás tárta fel, hogy a reformáció híveinek különleges ismertetőjele volt ez a mondat.

Ezt követően hangzik el az igehirdetési alapige. A lekciókkal együtt ezt is közli a bibliaolvasó Útmutató. Ez lehetőséget ad arra, hogy előre elolvassuk az alapigét, ezzel is készülve az istentiszteletre. A Hírlevélben kiírva is olvasható ez az igeszakasz, így néhány, az igehirdetésben szereplő gondolattal együtt hazavihetjük, továbbadhatjuk. A lekcióhoz hasonlóan az igehirdetési alapigét is állva hallgatjuk.

Az igei rész középpontját, az istentisztelet egyik fókuszpontját jelenti az igehirdetés. Ez több, mint emberi beszéd. Hadd idézzek újra Hafenscher Károlytól: *„Az Isten szava, élő ige. Isten az emberi szót használja fel és teszi Szentlelke által élő igévé. Az egyház – Urának mandátuma alapján – erre rendelt, külső és belső elhívással rendelkező szolgáira bízta az igehirdetés szolgálatát. Tehát nem csupán igemagyarázatról, tanításról vagy tanúságtételről (bizonyságtételről) van szó, hanem Isten szavának hirdetéséről."* Erre a többletre mutat rá templomunk szószékének hangvetőjén a Szentlélek ábrázolása. Nekünk, lelkészeknek hatalmas megtiszteltetést és felelősséget jelent minden alkalommal ez a szolgálat. Isten igéjének két típusát különbözteti meg a szószék hangvetőjén álló szoborcsoport: a törvényt és az evangéliumot.

Az igehirdetést rövid imádság követi. Néha úgy érzem, hogy ez a legbensőségesebb része az istentiszteletnek.

A 10-es istentiszteleten mindig elhangzik a *„Jézus, a te beszéded"* kezdetű énekvers (283,3). Szépen foglalja össze az igehirdetés következményeit: gyümölcstermés, bűneink megítélése, vigasztalás, bátorítás.

A szószékről hirdetjük az előző hét keresztelőit, esketéseit, temetéseit, haláleseteit. Fontos, hogy a gyülekezetben számon tartsuk egymást és legfontosabb életeseményeinket.

A szószéki szolgálatot rövid áldás zárja, ami az igehirdetésben megtapasztalt különleges esemény, Krisztus jelenléte folytatását hirdeti meg.

A következő imádság latin neve: oratio oecumenica – általános könyörgő imádság. Ebben sok ügyet viszünk Isten elé: az egyházét, gyülekezetünkét, betegekét, nemzetünkét, a világét stb. Ez nem előadás, hanem mindannyiunk nevében, velünk együtt tárja Isten elé a lelkész. Ezt szépen tükrözi az az evangélikus szokás, hogy az imádságok alatt a lelkész nem a gyülekezet felé, hanem velük együtt az oltár felé fordul. Ugyanezt az üzenetet erősíti, ha ez az imádság párbeszédes formában hangzik el, tehát az egyes szakaszok végén a *„Jézus Krisztusért kérünk"* szavakra a gyülekezet válaszolja: *„Urunk, hallgass meg minket!"* A lekció mellett ez a másik lehetséges tere a felolvasók szolgálatának.

Tóth Károly

Ágostai hitvallás, XIX-XX.

XIX. A BŰN OKÁRÓL

A [gyülekezetek nálunk a] bűn okáról azt tanítják, hogy bár Isten teremti és tartja fenn a természetet, a bűn oka mégis a gonoszok, vagyis az ördög és az istentelenek akarata, amely – Isten segítsége nélkül – elfordult Istentől, amint Krisztus mondja, Jn 8,44: Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól.

XX. A HITRŐL ÉS A JÓ CSELEKEDETEKRŐL

Hamisan vádolják a mieinket azzal, hogy tiltják a jó cselekedeteket. A Tízparancsolatról szóló és más, hasonló tartalmú irataik bizonyítják, hogy hasznosan tanítottak valamennyi életformáról és kötelességről, arról, hogy az élet milyen formái és az egyes hivatásokban milyen cselekedetek kedvesek Istennek. Ezekről a dolgokról az igehirdetők régebben alig szóltak valamit; csak az olyan gyerekes és szükségtelen cselekedeteket sürgették, mint bizonyos szent napok és böjti idők megtartása, testvéregyesületek, zarándoklatok, szentek tisztelése, rózsafüzér, szerzetesség és hasonlók. Intésünkre ellenfeleink ezeket lassanlassan kezdik elhagyni, s az ilyen haszontalan dolgokról már nem prédikálnak annyit, mint azelőtt. A hitet is kezdik emlegetni, pedig azelőtt milyen feltűnő volt róla a hallgatás! Tanítják, hogy nem pusztán cselekedetekből igazulunk meg, hanem összekötik a hitet és a cselekedeteket, s azt mondják, a hit és cselekedetek által igazulunk meg. Ez a tanítás tűrhetőbb az előzőnél, és több vigasztalást adhat, mint régi tanításuk.

Mivel a hitről szóló tanítás sokáig hevert ismeretlenül – pedig ennek kell a fő dolognak lennie az egyházban, ilyen módon szükséges ezt mindenkinek vallania, hogy a hitből származó igazságról mélységes csönd volt a prédikációkban, és csak a cselekedetekről szóló tanítást hánytorgatták az egyházban –, a mieink a következő módon tanították a gyülekezeteket a hit dolgában:

Először is: cselekedeteink sem Istent nem engesztelhetik ki, sem a bűnbocsánatra és kegyelemre nem tehetnek érdemessé, ezt csak hittel érjük el, ha hisszük, hogy Krisztusért kegyelmet nyerünk, aki egyedül rendeltetett közbenjáróul és engesztelésül, aki által az Atya kiengesztelődik. 10 Aki tehát abban bizakodik, hogy cselekedetekkel válik érdemessé a kegyelemre, az megveti Krisztus érdemét, kegyelmét, és Krisztus nélkül, emberi erővel keresi az utat Istenhez, bár Krisztus magáról mondotta: Én vagyok az út, az igazság és az élet [Jn 14,6].

Ez a hitről szóló tanítás Pálnál mindenütt szóba kerül, Ef 2,8: kegyelemből van üdvösségetek hit által, nem cselekedetekből stb.

És nehogy valaki azzal kötekedjék, hogy mi Pálnak valamilyen újfajta magyarázatát gondoltuk ki: az egyházi atyák ezt a dolgot teljes egészében bizonyítják. Augustinus számos könyvében ugyanis védi a kegyelmet és a hitből származó igazságot a cselekedetek érdemszerzésével szemben. Ambrosius is hasonló dolgokat tanít „A pogányok elhívásáról" című munkájában és másutt. A pogányok elhívásáról írt könyvében ezt mondja: „A Krisztus vérén szerzett váltság értéktelenné válnék, s az Isten irgalmassága sem győzedelmeskednék az emberi cselekedetek jogigényén, ha a kegyelemből való megigazulás megelőző érdemekért járna; így nem az ajándékozó ajándéka volna, hanem a munkálkodó bére."

Bár a járatlanok megvetik ezt a tanítást, az istenfélők és a megrettent lelkiismeretűek viszont maguk tapasztalják, milyen nagy vigasztalást ad, mert a lelkiismeretet nem nyugtatja meg semmiféle cselekedet, csak a hit: amikor megbizonyosodik arról, hogy Isten kiengesztelődött a Krisztusért, amint Pál tanítja Róm 5,1-ben: Megigazulva hit által, békességünk van Istennel. Ezt az egész tanítást a rettegő lelkiismeret említett küzdelméhez kell hozzámérnünk, enélkül a küzdelem nélkül meg sem lehet érteni. Ezért ítélik meg helytelenül a járatlan és avatatlan emberek, akik arról álmodoznak, hogy igaznak lenni keresztyén értelemben sem más, mint igaznak lenni világi vagy filozófiai értelemben.

Azelőtt a cselekedetekről szóló tanítással gyötörték a lelkiismeretet, nem hallották az evangélium vigasztalását. Egyeseket pusztába, kolostorokba űzött a lelkiismeretük, azt remélve, hogy ott a szerzetesi élettel érdemessé

válnak a kegyelemre. Mások másféle cselekedeteket gondoltak ki a kegyelem kiérdemlésére és a bűnökért való elégtételre. Ezért szerfelett szükséges volt, hogy ezt a Krisztusban való hitről szóló tanítást továbbadják és felújítsák, hogy ne maradjon vigasztalás nélkül, akinek retteg a lelkiismerete, hanem megtudja: a Krisztusban való hittel nyerjük el a kegyelmet és a bűnök bocsánatát.

Emlékeztetik az embereket arra is, hogy a hit szó e helyen nem a történet ismeretét jelenti, ami az istentelenekben és az ördögökben is megvan, hanem olyan hitet jelent, amely nemcsak magát a történetet hiszi, hanem e történet eredményét is, ti. ezt a hittételt a bűnök bocsánatáról, ti. hogy Krisztus által mienk a kegyelem, az igazság és a bűnbocsánat.

Aki pedig már tudja, hogy Krisztus által kegyelmes Atyja van, az igazán ismeri Istent; tudja, hogy Istennek gondja van rá; segítségül hívja; röviden: nincs Isten nélkül, mint a pogányok. Az ördögök és az istentelenek viszont nem tudják hinni ezt a hittételt: a bűnök bocsánatát. Ezért gyűlölik Istent, mintha ellenségük volna; nem hívják segítségül, és nem várnak tőle semmi jót. Augustinus is így inti az olvasót a hit szóval kapcsolatban, s arra tanít, hogy a hit szót a Szentírásban nem az ismeretre kell érteni, ez megvan az istentelenekben is, hanem arra a bizodalomra, amely megvigasztalja és felemeli a megrettent szíveket.

Továbbá a mieink azt tanítják: szükséges a jót cselekedni, de nem azért, hogy abban bizakodjunk, hogy ezáltal érdemessé válunk a kegyelemre, hanem azért, mert ez Isten akarata. Csak hittel ragadható meg a bűnbocsánat és a kegyelem. De mivel hit által elnyerjük a Szentlelket, azért a szívek is megújulnak, és új indításokkal telnek meg annyira, hogy jó cselekedeteket tudnak teremni. Ezt mondja Ambrosius is: A jó akaratnak és az igaz cselekvésnek a hit a szülőanyja. Az emberi akaraterő Szentlélek nélkül telve van istentelen indulatokkal, és sokkalta erőtlenebb, semhogy jó cselekedeteket tudna véghezvinni Isten színe előtt. Azonfelül még az ördög hatalmában is van, s ez az embert különféle bűnökre, hitetlen gondolatokra és nyílt gonosztettekre ösztönzi. Világosan láthatjuk ezt a filozófusoknál, akik személy szerint igyekeztek ugyan becsületesen élni, de nem sikerült nekik, sőt számos nyilvánvaló vétekkel szennyezték be magukat. Ilyen nagy az ember gyengesége, ha nincsen benne hit és Szentlélek, s egyedül a saját emberi erejével kormányozza magát.

Mindebből könnyen kiviláglik: ezt a tanítást nemcsak vádolni nem szabad azzal, hogy tiltja a jó cselekedeteket, hanem sokkal inkább dicsérni kell, mert megmutatja, hogyan tudunk jó cselekedeteket tenni. Hit nélkül ugyanis az emberi természet semmiképp sem tudja megtenni azokat a cselekedeteket, amelyeket az első vagy a második parancsolat követel. Hit nélkül nem hívja Istent segítségül, nem vár Istentől semmit, nem tűri el a keresztet, hanem embereknél keres oltalmat, és emberi oltalomban bízik. Így uralkodik a szívben mindenféle kívánság és emberi elgondolás, mivel hiányzik a hit és a bizodalom Isten iránt. Ezért mondotta Krisztus: Nélkülem semmit sem cselekedhettek, Jn 15,5. És ezért így énekel az egyház:

A Te hatalmad nélkül
Semmi sincs az emberben,
Nincsen semmi bűntelen.

(fordította:
Dr. Reuss András és Bódi Emese,
Luther Kiadó, Budapest, 2008.)

Közlemény a gyülekezeti lelkészválasztásról

Gyülekezetünk presbitériumának döntése és a megkeresettek nyilatkozata alapján a megüresedő lelkészi állásra a jelölt: Pelikán András Budapest-fasori másodlelkész. Bemutatkozó szolgálatát az április 3-ai istentiszteleteken tartja. Az egyházmegyei elnökség a választó közgyűlést április 24-ére, a 8 és 10 órakor kezdődő magyar, a 9 órakor kezdődő német, a 15 órakor kezdődő balfi és a 16 órakor kezdődő fertőszentmiklósi istentisztelet előttre hívta össze. Kérjük a testvéreket, imádságos szeretettel és felelős döntéssel vegyenek részt a választásban. Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a választói névjegyzékben csak azok szerepelhetnek, akik gyülekezetünkben 2015-ben vagy 2016. április 1-jéig egyházfenntartói járulékot fizettek.

Az egyházközség elnöksége

Vonz Sopron élhető közege

Pelikán András parókuslelkész-jelöltünk bemutatkozása

Pelikán András vagyok, a Budapest-Fasori gyülekezet másodlelkésze. Párom Sipos Mariann pszichológus. 1978-ban születtem Budapesten. Sokáig két budapesti gyülekezet volt lelki otthonom: előbb Budahegyvidéken, majd a Kelenföldi Gyülekezetben töltöttem gyermekkoromat. 1991-ben konfirmáltam Kelenföldön Missura Tibor nagytiszteletű úrnál.

Szüleim támogatásával hat éves koromtól zenét tanulhattam. Először zongorázni, később orgonálni is tanultam. A középiskolát a Bartók Béla Zeneművészeti Gimnáziumban végeztem el zeneszerzés szakon. Itt is érettségiztem 1996-ban. Ezt követően a Zeneakadémiára nyertem felvételt, ahol zenetudományt tanultam. Eközben kaptam elhívást Istentől a lelkészi szolgálat irányába, így 2000-ben az Evangélikus Hittudományi Egyetemen is elkezdtem tanulmányaimat. Az itt eltöltött öt év fokozatosan erősítette meg bennem ezt az elhívást. Teológiai gyakorlati évemet Balassagyarmaton végeztem, ezt követően 2006 júliusában avatott lelkésszé dr. Fabiny Tamás püspök úr. Első beosztott lelkészi szolgálatom a Budai Egyházmegyében volt megyei lelkészként, majd 2007-től Nyáregyházán szolgáltam az ottani kis gyülekezetben. 2008-ban hívott a Fasori Gyülekezet vezetése újra budapesti szolgálatra, előbb beosztott lelkészként, majd másodlelkészként végezhettem feladataimat. Az elmúlt négy évben emellett egyházunk budapesti középiskolai kollégiumának is intézményi lelkésze voltam.

Párom szombathelyi származású, Budapesten ismerkedtünk meg. Szüleim nyugdíjasok,

egy nővérem van, akinek két fiúgyermeke családunk jelenleg két legfiatalabb tagja.

Egész életemet meghatározza a zenei tanulmányaim során kapott sok élmény. Vallom, hogy Isten a zenén keresztül is nagyon sokszor szól az emberekhez, alakítja gondolataikat, életüket. Az ember legmélyebb érzéseire ható nyelv ez, melynek teológiai összefüggései is vannak. Fontos missziói területnek tekintem a zenén keresztül megszólítható emberek számára szervezett alkalmakat. Eddigi munkám során nagyon sokszor tudtam is élni ennek lehetőségével, így szerveztünk a fasori gyülekezetben kamarazenei- és kórus-esteket, dzsesszistentiszteleteket és kantátás istentiszteleteket.

Fasori szolgálatomban nagy hangsúlyt kapott a fiatalok között végzett munka, a családok gondozása a baba-mama körtől a családi istentiszteleteken, a hitoktatáson át a hittantáborokig, különleges gyermekalkalmakig. Ezen feladatok végzése közben is erősödött meg bennem az igény önmagam továbbképzésére, és kezdtem meg tanulmányaimat a Magyar Családterápiás Egyesületnél. Jelenleg a családterapeuta alapképzést végzem.

Hiszem, hogy Isten minduntalan formálja életemet, hogy Őhozzá és embertársaimhoz is közel tudjak kerülni. A másik ember komolyan vétele és meghallgatása áll most szolgálatom középpontjában, és erre szeretném vezetni mások figyelmét is.

Hogyan képzeli el az együttmunkálkodást a világi vezetéssel és a lelkészkollégákkal?

Eddigi lelkészi munkámban mindenütt törekedtem a jó együttműködésre lelkészkollégákkal és világi vezetéssel egyaránt. A fasori gyülekezetben, ahol közel nyolc éve szolgálok, a lelkészi munkában, hitoktatásban, látogatásban, a hivatali ügyek intézésében, közösségépítésben sokan kell együtt dolgozzunk, ennek áldásait és kihívásait gyakran megtapasztaltam. Fontos az egymásra figyelés, a segítséget kínáló, de nem tolakodó jelenlét a munkatársi közösségben. Fontosak a tiszta határok és az egyértelmű feladatok. Szükségesnek tartom, hogy a gyülekezet minden csoportjából, rétegéből, a nagyon aktívak és a háttérbe húzódók közül is mind több jelzés érkezzen a gyülekezet vezetése felé. Fontosnak tartom azt a bizalmat is, amivel teret engedhetünk egymásnak, hogy mindenki a vállalt feladatát felnőttként, felelősséggel és szabadságában végezhesse el. Szükség van jó kontrollra, amely a hibákat jelzi, de a munkát sohasem lehetetleníti el.

Miért szolgálna szívesen Sopronban?

A soproni gyülekezetet két évvel ezelőtt ismertem meg személyesen. A gazdag hagyományú és élettel teli jelenű gyülekezetben tíz éves lelkészi gyakorlatommal, tapasztalatommal és frissességemmel szeretnék jelen lenni. A fasori gyülekezet meglátásom szerint sokban hasonlítható a sopronihoz, úgy érzem, hogy jól tudnék ide kapcsolódni, és Budapesttel szemben vonz Sopron élhető közege.

Milyen erősségei vannak Lelkész úrnak, amellyel hozzá tud járulni a soproni gyülekezetünkben való szolgálathoz?

Szeretem az embereket meghallgatni. Sok személyes tapasztalatom van arról, mennyire fontos az embernek, hogy támogató figyelemmel legyenek mellette. Igyekszem ezt minden korosztály számára biztosítani. A gyermekek és fiatalok között végzett munkában sok tapasztalatom van eddigi lelkészi munkám kapcsán. A kultúra és teológia kapcsolatának elkötelezettje vagyok, hiszem, hogy egymásra épülő, egymásból táplálkozó területek ezek.

Milyen missziós lehetőségeket lát a saját soproni szolgálatában?

Az emberi agy működésének sajátossága, hogy sejtjei közötti számtalan kapcsolódás hálózza be azt, és minél több sejtek közötti kapocs van, annál jobban használható egy-egy agyterület. Nagyon hasonló ehhez egy gyülekezet működése is. Tagjai különbözőek és sokféle képességgel, lehetőséggel megáldottak. De ezeket a lehetőségeket akkor tudják valóban használni, ha minél több szálon kapcsolódnak a többiekhez is. Isten ügyét azáltal is szeretném képviselni, hogy a gyülekezetben bátorítással és segítséggel ilyen kapcsolatok erősödésén munkálkodom, hogy minél jobban behálózzák a gyülekezet egészét. Ha a testvérek egymás felé meg tudnak nyílni és egymást erősítve tudják saját hitüket megélni, akkor az egy erős krisztusi alapokon álló gyülekezet. Azon leszek, hogy a soproni gyülekezetben is ez az alap megmaradjon és erősödjön.

Női imanap kubai hangulatban

Évtizedes hagyomány városunkban, hogy az ökumenikus imahét, a városfelajánló alkalom és a teremtés heti istentisztelet mellett március első péntekén közösen ünnepli Sopron hívő közössége a női ökumenikus világimanapot.

Forgó rendszerben szerveződik ez az istentiszteleti és szeretetvendégségi közösség, egyik évben katolikus, másik évben református, harmadik évben evangélikus szervezés áll a háttérben.

Az idén mi kerültünk sorra, és azt gondoltuk, hogy a különlegesség kedvéért az úgyis pénteken 3-kor megtartandó istentiszteletünk időpontjában Fabricius Szeretetotthonunk legyen a házigazda.

Így vártuk lakóinkat, a hozzátartozókat, és a város különböző felekezeteinek (nemcsak) asszonyait erre az imaórára, amelynek témája Kuba volt – kubai asszonyok állították össze a liturgiát, Kubáról szóló ismertetés hangozhatott el.

Otthonlelkészként hálás vagyok annak a hat nőtestvérnek, Mártának, Katalinnak, Esztternek, Katinak, Beának és Szilvinek, akik a liturgiában részt vettek, felolvasták a kubai asszonyok evangéliumi üzenetét.

A fotót Patocskai Katalin katolikus asszonytestvér, evangélikus „lelkészanyós" készítette – köszönöm neki is!

Gabnai Sándor mb. intézményvezető

Podmaniczkytől Kutasig

Néhány pillanatkép egy evangélikus család életéből

A Podmanini és Aszódi báró Podmaniczky család magyarországi története valamikor a tatárjárás után kezdődött a 13. század második felében. A családi fészek valahol a dalmát tengermellék lehetett. A pod Manini szlovákul azt jelentette, hogy a Manin hegység alatt lévő helyiségről van szó, ezt feltételezi a „czky" szlovák melléknévképző is.

A családnak a története olyan régi és annyira összefonódott az evangélikus egyház történetével, hogy álljon itt csak néhány fontos részlet, ami kiemelésre és megörökítésre érdemes.

Az első okmányokkal dokumentált ős Antal, az ő egyik unokája, István 1505-ben nyitrai püspök, aki 1526-ban, mint rangidős püspök két királyt koronázott meg egy éven belül. Nem akarván áldozópappá lenni, ezért már 1528-ban Luther híve lett. Második felesége gróf Zrínyi Katalin, a szigetvári hős lánya.

A 17. század közepén Korponán tűnik fel a történelemben újra a család Gábor családfővel. Szintén az ő egyik unokája révén lett a család egy feleség jóvoltából „aszódivá" is.

A reformkorban az arisztokrácia jócskán kivette a részét a pesti gyülekezet 1787-es

megalapításából, és itt különösképpen az irodalmi szalont működtető, s Kármán Józsefet fölkaroló evangélikus nagyasszony, özvegy Beleznay Miklósné Podmaniczky Anna Mária szerepét kell kiemelnünk. A Ferenciek terén állt nagy házuk meleg, meghitt otthona lett mindenkinek, aki a pesti evangélikusság összegyűjtésén fáradozott. A család egyre tudatosabban és hathatósabban lett az evangélikus egyház segítője.

Ugyancsak érdekes művelődéstörténeti adalék, hogy az aszódi kastélyban zongorázott először a 7 éves Liszt Ferenc.

A család egyik tagja az a János, aki 61 éven keresztül Rákoskeresztúron, s mellette Cinkotán is egyházközségi felügyelő volt. A korabeli jegyzőkönyv alapján a mai napig is: „Ő volt az egyháznak atyja, jótevője. Áldott legyen emléke." Halála napja egyházi évről-évre gyászünnep.

Podmaniczky Frigyes báró, Podmaniczky Pál nagybátyja nemcsak a család, hanem Budapest életében is fontos szerepet játszott. „Budapest vőlegényeként" emlegetik. Tisza Kálmán mellett elkezdték a város útjainak építését, befejezték a Duna szabályozását, felépült az Operaház, majd a Nagykörút. A karácsonyfa elterjedéséről is érdekes cikkben számol be az 1884-es Budapesti Hírlapban, melyben leírja, hogy édesanyja Nostitz Elza elsőként hozta be a karácsonyfát szász családi hagyomány alapján 1828-ban.

Podmaniczky Pál báró evangélikus teológus, lelkész, lapszerkesztő Podmaniczky Ármin koronauradalmi igazgató és Egyessy Etelka színésznő gyermekeként született Budapesten. Másfél évesen elveszítette apját, anyját, lelketlen emberek mindenéből kifosztották. A középiskolából anyagi okok miatt kimaradt. Tudásvágyát önképzéssel elégítette ki, olvasott, nyelveket tanult, fordított. 1907-ben végzett a pozsonyi evangélikus teológiai akadémián, közben a helyi líceumban érettségi vizsgát is tett. Pappá szentelése után kezdte meg tevékenykedését előbb Eperjesen, majd Pozsonyban teológiai tanárként. Közben bekapcsolódott a hit terjesztésére alakult Bethánia Egyesület munkájába, aminek lelkésze is lett. Itt ismerkedett meg későbbi feleségével, Vargha Ilonával, aki az első leány egyetemisták között végezte el az egyetemet. Két fiuk és két lányuk volt: Tamás, János, Zsuzska és Márta. (Utóbbi Kutas László szobrász édesanyja, aki túl a 100. életévén tavaly karácsonykor hunyt el.) Javaslatára alakult meg a magyar Önkéntes Missziói mozgalom, később a Hajnalnak (a Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség lapja) a szerkesztője. Jelentős a skandináv népekkel való egyházi kapcsolatok kiépítése érdekében végzett munkája. Utazó lelkészként sok gyülekezetben megfordult, egyre többször volt úton, de tudományos munkáját sem hanyagolta el, teológiai doktorrá avatták. 1928-ban pályázattal nyerte el a Soproni Evangélikus Hittudományi Kar vallástörténeti, vallásbölcseleti és keresztyén neveléstudományi tanszékének nyilvános és rendes tanári állását, amelyet élete végéig betöltött. Angol, cseh, dán, finn, francia, héber, holland, latin, lengyel, német, norvég, svéd, ógörög, olasz, orosz és szlovák nyelven beszélt. A teológia számos területén járatos volt. Háromszor a dékáni tisztséget is betöltötte. Szívósságát, fáradhatatlanságát az egyre elhatalmasodó Parkinson-kór törte meg. 1949. október 3-án halt meg Sopronban.

Ma a családtagok szétszóródva élnek a világban, s köztük több művész, tudós, alkotó ember él, s ki tudja ők hány nyelven beszélnek. A család valóban „sok talentumos", elhivatottsággal élte életét, s nem a „bárói cím" miatt. Mintha egyre szegényebbek lettek volna a századok folyamán a vagyonban, de egyre gazdagabbak szellemiekben, lelkiekben és adakozó készségben is. Megállták helyüket a vészes időkben, és amikor itthon üldözték őket a „bárság" miatt, közülük sokan külföldre kényszerültek. De mindenki tudja, hogy összetartoznak és „milyen családhoz tartoznak".

Keveházi László Podmaniczky Pál, a misszió professzora című könyve alapján összeállította Csiszár Ágnes

Gyülekezeti alapítványunkról

Az előző hónapokban személyi változások történtek a gyülekezeti alapítványunk kuratóriumában. Az alábbiakban Németh Ede, a kuratórium új elnöke számol be az alapítvány tevékenységéről.

Mi történt a Soproni Evangélikus Alapítványnál?

A Kuratórium tagjainak változásánál fontosabb a tevékenység. Éppen e kiadvány 2015 böjti számában, a felügyelői jelentésben olvashattuk, hogy Gyülekezetünk pályázott a MOL Zöldövezet programjában, a gyülekezeti ház előtti tér részleges parkosítására. A pályázat végül az Alapítványon keresztül bonyolódott le. Idén zárult le pénzügyileg, ám már tavaly október végén is lehetett látni az újabb térköveket és növényzetet. Összefogtunk a Bünker közért. Több mint másfél milliós érték keletkezett, a megrendelt munkákon kívül a kivitelezésben részt vevő cégek nagylelkű felajánlásával. Az alapítvány részéről Dr. Gimesi Szabolcs, valamint Gabnai Sándor esperes és a pályázati tanácsadó cég aktív közreműködésével.

Külön megtiszteltetés számomra, hogy az Alapítvány Kuratóriumának elnökeként tisztelt elődeim – Dr. Winkler András és Dr. Gimesi Szabolcs – munkáját folytathatom.

Milyen más tevékenységeket támogatott az Alapítvány?

Jövőre az Alapítvány is jubilál, immár tíz éves lesz. Eddig összesen több, mint négymillió forint értékben támogatott olyan kéréseket, amelyek megfeleltek az alapítók céljainak. A már említett evangélikus udvar megszépítésén túl, alapítványi pénzből támogattunk már ifjúsági megjelenést a Volt fesztiválon, és konferenciarészvételt is. Támogatott az Alapítvány családos hétvégéket és nyári táborozásokat, egy időszaki kiadvány megjelentetését, továbbá az Evangélikus Levéltár költöztetését, valamint egy kulturális programot is. Fontos megemlíteni, hogy Alapítványunk közhasznú minősítéssel rendelkezik. Ennek megőrzéséhez további társadalmi támogatottságra (adó-, és adományfelajánlóra) is szükség van.

Miből volt erre a sok feladatra pénz?

Az alapítók a kezdéshez ötmillió forintot adtak, ezzel kellett gazdálkodni. Az eddigi működés során a bevételek megoszlása a következő volt: kamat (43%), SZJA 1% (30%), pályázat (15%) adomány (12%).

Ismét adóbevallás ideje van.

Igen, május végéig a magánszemélyeknek adóbevallást kell készíteniük az előző évi személyi jövedelmükről. Azt látni kell, hogy – a családi adókedvezmény miatt – a fizetendő személyi jövedelemadó összege is csökken. Ahogy egyre kevesebben fizetnek SZJA-t, úgy csökken a civil egy százalék összege is. Alapítványunknál is ez történt, ami az elmúlt években rendre 279, 202, 174, 141 ezer forintot tett ki. Az egyszázalékos bevételnél kiemelt jelentősége van annak, hogy hányan is rendelkeznek így az adójuk részéről. A soproni evangélikus alapítványoknak felajánlók aránya a Sopronban egyházfenntartói járulékot fizetők 2/3-át, az 1951 és 1980 között született soproni evangélikusoknak csaknem a felét tette ki. A legutóbbi NAV-statisztika szerint Sopronban 558 fő összesen 2 118 ezer forint bevételhez juttatott hét evangélikus alapítványt.

Reménykedem, hogy az adózó, felelősen gondolkodó evangélikusok találnak magunknak egy szimpatikus célt az egyik alapítványnál, és így rendelkeznek a civil egy százalékukról is. Nem kell semmit fizetniük, csupán egy egyszerű papírt kell kitölteniük.

Végül köszönöm mindannak a 44 személynek az áldozatos felajánlását, akik legutóbb is az 18986745-1-08 adószámon a Soproni Evangélikus Alapítványnak ajánlottak fel a másik százalékukat, összesen 141 388 forintot.

Bővebb információ az Alapítványról annak honlapján található.
http://soproni-evangelikus-alapitvany.webnode.hu/

KUTAS 80

A HAP Galéria, a Pannonia Galéria és a Soproni Evangélikus Egyházközség szeretettel meghívják Önöket 2016. április 17-én, vasárnap „KUTAS 80" ünnepségre

10 órakor – Arány, mérték, tartás: Séta a szobrok között

Találkozó Nyugat-magyarországi Egyetem, Egyetemi Élő Növénygyűjtemény (botanikus kert)
(Cím: 9400 Sopron, Bajcsy-Zsilinszky u. 4.)

Akik az idegent vezetik: Benkő Katalin idegenvezető, Kutas László szobrászművész

(Útvonal: Botanikus kert – Deák-tér - Paprét – Fő tér – Evangélikus templom)

15 óra – Kiállításmegnyitó

(Sopron, Várkerület 75.)

Kiállításmegnyitó: Dr. Feledy Balázs művészeti író

Közreműködnek: H. Nagy Cecília közművelődési szakember (vers),
Kutas Ágnes képzőművész, hegedűs, énekes (hegedű), Makkos Ágnes pedagógus, karnagy (ének),
Kuzsner Péter orgonaművész (zongora)

17 óra Kutas 80 – Születésnapi köszöntő

(Soproni Evangélikus Egyházközség, Sopron, Színház u. 27.)

Az est házigazdája Gabnai Sándor evangélikus lelkész
az „Egy este az evangélikusoknál" programsorozat keretében

Verssel köszönt H. Nagy Cecília (vers),
örömmel zenélnek Makkos Ágnes (ének), Kuzsner Péter (zongora)

Így alkot Kutas: Filmbemutató

A szobrász életművét dr. Feledy Balázs művészeti író ismerteti

Sulyok Gabriella grafikusművész, mint az „örök barát" köszöntője

Dr. Winkler Barnabás építész, mint alkotótárs köszöntője

Faragó János szobrász-restaurátor, kőfaragó, mint állandó munkatárs köszöntője

Szeretetvendégség

Deutsche Seiten

Kirche muss Kirche bleiben

Im Gespräch mit Dr. Károly Hafenscher

Wohin gehst du, Kirche? Die Entwicklung der Kirche gibt Grund zu Hoffen und Bangen. Erneuerung tut innerkirchlich wie auch gesamtgesellschaftlich Not. Dr. Károly Hafenscher beschäftigt sich mit all diesen Fragen, trägt er doch als Synodalpräsident und als Sonderbeauftragter des Ministers sowohl kirchlicher- als auch staatlicherseits Verantwortung für das Reformationsjubiläum. Wo steht die Kirche? Und wohin sollte sie sich entwickeln?

Du bist Synodalpräsident und zugleich Sonderbeauftragter des Ministers. Wann saßt du zuletzt zwischen Staat und Kirche zwischen den Stühlen?

Täglich. Das sind zwei verschiedene Welten. Zwei unterschiedliche Denkweisen nebeneinander sind nicht einfach. Aber dennoch können sich diese beiden Denkweisen gegenseitig bereichern. Ich bin eine Art Mediator. Im Ministerium versuche ich zu erklären, worum es beim Reformationsjubiläum eigentlich geht. Und in der Kirche versuche ich zu erklären, warum die Regierung auch etwas mit dem Jubiläum zu tun hat. Die Frage für alle ist: Was hat die fünfhundertjährige Reformationsbewegung mit der gesamten Gesellschaft zu tun? Die Reformation zeigt uns nämlich ein Modell, wie sich die Gesellschaft und in ihr die Menschen je individuell erneuern können.

Wie könnte die Erneuerung innerkirchlich aussehen? Großveranstaltungen zum Beispiel haben ja den Ruf vor allem den Gemeindekern anzusprechen. Wie erreichen kirchliche Erneuerungsversuche aber die Distanzierteren?

Wir müssen ganzheitlich denken. Es geht nicht um die Frage: Wie können wir in der Gesellschaft oder im Gemeindekern etwas machen? Das Jubiläum hat die Chance auf eine Krisensituation zu reagieren. Die Reformation besann sich auf die alten Werte und zeigte ihre Aktualität auf. Jetzt, nach fünfhundert Jahren, sehen wir, dass diese Werte immer noch

Foto: www.evangelikus.hu

wertvoll sind. Es geht also um die Frage: Wie können wir diese Werte auch individuell weiterleben? Diese Werte haben mit Wirtschaft, Kultur, Familie und Gemeinschaft zu tun – und das ist auch über das konkrete gemeindliche Leben hinaus interessant. Es ist auch daran gelegen, dass wir aus der Gemeinde heraus den säkularisierten Menschen diese Werte nahebringen.

Wenn die Kirche Werte vermitteln soll, muss ich auch nach den Charaktermerkmalen der Kirche fragen, die sie braucht, um Werte überhaupt vermitteln zu können.

Kirche soll Kirche sein. Es gibt eine Menge Ersatzhandlungen in der Kirche. Es gibt eine Art Identitätsstörung – wir sollen nicht mehr oder weniger sein und wollen. Wir sollen einfach nur Kirche sein, glaubwürdig leben, ernst meinen, was wir sagen. Wir sollen fähig sein, uns und die Kirche täglich zu erneuern. Das gibt eine Art innerer Energie, diese Werte weiterzugeben. Aber zuerst sollten wir Ordnung in der Kirche machen, Identitätsfragen klären und einfach Kirche sein.

Wenn wir fragen, wohin sich Kirche verändern soll, ist es sicher gut, auf die Wurzel der von dir genannten Identitätskrise zu blicken, um künftig manche Fallen zu umgehen. Wo also hat die Identitätskrise der Kirche angefangen?

Wenn wir den Begriff Reformation bedenken, dann heißt das eine Rückkehr zum Anfang der Kirche. Alles, was Jesus uns zum Beispiel in der Bergpredigt lehrt, sind eindeutige Werte – ein Leben, das nicht für sich selbst da ist, sondern für andere, und Liebe im tiefen Sinne. Davon haben wir im Laufe der Geschichte viel verloren. Wenn wir uns in der Gestaltung unseres Lebens an Nichtchristen orientieren, dann läuft etwas schief. Denn wir haben ein Mandat von Christus. Die Bibel zeigt klar, dass wir das Leben als Geschenk bekommen haben und wir Salz der Erde sein sollen. Wenn wir diesen Weg einschlagen – und unser Weg ist Christus – dann können wir anders in der Welt wirken. Dieser Auftrag macht unser Leben sinnvoll – wir können Christus in der Welt nachfolgen und vertreten. Diesen Weg haben wir im Laufe der Geschichte Schritt für Schritt verlassen. Statt der Radikalität Christi haben wir heute ein lauwarmes Christentum. Statt gelebter christlicher Liebe gibt es heute ein berechnendes Miteinander. Statt christlicher Sündenvergebung gibt es heute eine Scheintoleranz. Und so weiter. Das findet man in der Wirtschaft, im Nebeneinander der Völker, bei allen möglichen Problemlösungsversuchen und überall sonst. Deshalb denke ich, wir müssen nicht mehr sein als einfach nur Kirche. Wenn wir wirklich Kirche sind – nicht nur eine gutwillige religiöse Gemeinschaft – mit entschlossener Liebe und klaren Regeln für die Menschen, dann können wir nicht nur für uns, sondern auch für andere den Weg finden. Das Reformationsjubiläum ist eine gottgegebene Chance, aber auch eine Prüfung für die Kirche, ob wir eigentlich noch bereit sind, evangeliumsgemäß zu leben und ein Zeichen in der Welt zu sein. Wenn es nicht gelingt, in den großen und kleinen Veranstaltungen zum Reformationsjubiläum genau das zu vermitteln, dann lohnt es sich nicht, 2017 zu feiern.

Ein Problem liegt doch aber im Praktischen. Manche Gemeinde könnte entgegnen: Schön und gut, aber uns bewegen ganz viele weltliche Probleme – Mitarbeiter, Immobilien, Einrichtungen. Das sorgt für Spannungen. Und wenn wir vom Pfarrer aus denken: Der Gemeindepfarrer ist oft irgendwie auch Bauherr, Manager, Unterhalter und Wirtschaftsachverständiger und nicht einfach „nur" für das geistliche Leben verantwortlich.

Wenn wir den Weg weitergehen, auf dem wir bis hierher unterwegs waren, dann geht die Kirche kaputt. Das ist für mich eindeutig klar. Jetzt aber haben wir noch die Chance einen anderen Weg einzuschlagen. Vielleicht gibt das Reformationsjubiläum ja Anlass zur Richtungsänderung. Wir müssten die Gemeinde als christliche Gemeinschaft neu gestalten. Das tut weh, das weiß ich. Aber wenn wir diese Schritte nicht jetzt gehen, dann folgt ein langer Prozess, den ich als Weg zum Tod sehe. Die Zeiten der Volkskirche sind vorbei. Das bedeutet Veränderungen, die behutsam und Schritt für Schritt vollzogen werden müssen, aber die Entscheidung dafür muss jetzt fallen.

Wer oder was weckt die Kirche jetzt aus dem Dornröschenschlaf? Wenn die Not groß genug ist, ist es ja zu spät.

Dafür ist meiner Meinung nach das Jubiläumsjahr da. Wenn die Verantwortlichen in der Gemeinde nicht nur eine Institution sind, sondern wirklich eine christliche Gemeinschaft, dann können sie von innen ausstrahlen, dass es so nicht weitergeht. Wir sollen das Christentum wirklich leben – aber das liegt an uns. Deshalb ist es auch wichtig, dass der Pfarrer kein Einzelgänger bleibt, sondern in einer wirklichen – im christlichen Sinne – familiären Gruppe in der Gemeinde Schritte auf dieses Ziel hin tun möge. Christentum ist dann überzeugend, wenn es ausstrahlt.

2017 stellt also die Weichen für die Zukunft?

Ich werde – sowohl in der Kirche, als auch gegenüber der Regierung – nicht müde zu betonen, dass das Reformationsjubiläum keine Nostalgieveranstaltung ist. Wir müssen zukunftsorientiert denken und handeln. Es ist wichtig, was uns die Vergangenheit schenkt. Aber wichtiger ist, was vor uns liegt. Die Christenheit lebt aus der Zukunft, nicht aus der Vergangenheit. Das heißt: Das Reformationsjubiläum ist für die Zukunft da.

Holger Manke

Mein Bibelwort

Teil II

„Lass dir nicht grauen und entsetze dich nicht;
denn der Herr, dein Gott, ist mit dir in allem, was du tun wirst.“

Josua 1,9

Als ich das Bibelwort des Tages am 20. Februar las, wurde mir plötzlich klar, welch eine frohe Botschaft es für mich gerade jetzt bedeutet, wenn ich an der Schwelle einer neuen Herausforderung, einer neuen Aufgabe stehe. Als ich das Amt des stellvertretenden Kurators angetreten habe, habe ich mich gefragt, ob ich dieser Aufgabe wirklich gewachsen bin. Ich war von meinen Ängsten und Sorgen fast überwältigt. Aber dieser Trost und Zuspruch gibt mir Ermutigung und Zuversicht, dass Gott mit uns, also auch mit mir ist, wir stehen nicht alleine da. Wir sollen uns nicht fürchten, denn Gott steht an unserer Seite, und hilft und stärkt uns. Dieser Glaube und dieses Wissen gibt mir Sicherheit, Hoffnung und Perspektive für die Zukunft, und die Angst und Sorgen sind vertrieben. So kann ich mit Zuversicht und Mut vorwärts schauen, getrost und unverzagt nicht nur mit der Hilfe meiner Familie, der Gemeinde, der Kirchenleitung, des Presbyteriums, der Priester, sondern auch mit Gottes Hilfe rechnen. Welch ein Geschenk Gottes unendlicher Gnade.

Dr. László Komornoki

„Denn es sollen wohl Berge weichen und Hügel hinfallen,
aber meine Gnade soll nicht von dir weichen,
und der Bund meines Friedens soll nicht hinfallen,
spricht der HERR, dein Erbarmer.“

Jesaja 54,10

Bibelworte treffen uns in unserem Alltag – sie stärken uns, trösten uns, ermutigen uns – eigentlich immer gerade das Bibelwort, dass wir im gegebenen Moment am meisten brauchen.

Zu den Bibelworten, die mich begleiten, gehören zum Beispiel: „Gott hat uns nicht gegeben den Geist der Furcht, sondern der Kraft und der Liebe und der Besonnenheit.“ (2. Timotheus 1,7) und „Was hülfe es dem Menschen, wenn er die ganze Welt gewönne und nähme an seiner Seele Schaden?“ (Markus 8,36)

Neben den Bibelworten mag ich auch die Gemeindelieder sehr, denn es sind geformte Gebete, die im Danken helfen und auch darin, die Schwierigkeiten der Reue zu tragen. Ich habe sie immer „zur Hand“ – beim Kochen, unterwegs, in Traurigkeiten, in Ärgernissen, in der Ratlosigkeit, in der Freude.

Als „mein“ Bibelwort erachte ich indes meinen Konfirmationsspruch: „Denn es sollen wohl Berge weichen und Hügel hinfallen, aber meine Gnade soll nicht von dir weichen, und der Bund meines Friedens soll nicht hinfallen, spricht der HERR, dein Erbarmer.“ (Jesaja 54,10) Ich habe dieses Bibelwort von meinem von mir sehr geschätzten Pfarrer bekommen. Er kannte jeden seiner Konfirmanden und ihre Familien gut. Er erzählte einmal, dass er auch für seine eigene Tochter diesen Spruch ausgewählt hatte – in für sie schweren Zeiten religiöser Verfolgung. Auch mir hat er dieses Wort ans Herz gelegt – als Kraftquelle. Mit unserer Trauung wurde es für mich und meinen Mann zum gemeinsamen Bibelwort. Einen größeren Zuspruch als diesen kann man nicht bekommen. In den – mit menschlichen Augen betrachtet – unmöglich scheinenden Situationen können wir die Hand, die Gnade dessen spüren, der uns rettet. Auch dann, wenn alles durcheinander ist, können wir mit seiner Gnade und seinem Frieden rechnen. Ich bin dem guten Gott zu Dank verpflichtet, denn wenn auch unter mir die Erde bebte, hat er doch nie den Boden unter meinen Füßen weggezogen. Es gibt Lebenssituationen, Sorgen, mit denen wir – so fühlen wir – nicht zurechtkommen, denen wir nicht ausgesetzt sein möchten. Ich hoffe, dass auch in so einem Fall dieses Bibelwort Stütze sein kann.

Edit Mrkva-Róth

„Denn er ist mein Fels, meine Hilfe, mein Schutz, dass ich gewiss nicht fallen werde."

Psalm 62,3

Ich war etwa 13 bis 15 Jahre alt, als ich diesen Bibelspruch das erste Mal bewusst wahrgenommen habe. Ich bekam in unserer Partnergemeinde, in Kempten einen kleinen Kieselstein mit den Worten „Denn er ist mein Fels" darauf geschrieben. Dieses Präsent rührte mich damals zutiefst. Zum Leidwesen meiner Eltern, die mir bei meinen Umzügen immer geholfen haben, begleitete er mich zusammen mit unzähligen anderen „unnötigen" Sachen Jahre lang, egal wo ich gerade gewohnt habe … bis ich nach Asien geflogen bin und die – absolut schreckliche –, von der Luftgesellschaft vorgeschriebene 23 kg-Begrenzung auf meinen Koffer nicht mehr ermöglichte ihn mitzunehmen. Die Monate vergingen und langsam vergaß ich, dass ich ihn überhaupt mal bekommen habe. Seine Stelle übernahmen handgeschnitzte Skulpturen aus Indonesien und Buddha-Statuen aus China, die ich lange beobachtete und analysierte – und die leider noch mehr wogen, wie ich bei meinem Rückflug schmerzhaft feststellen musste. Nach fünf Monaten kam ich dann nach Singapur und gelang an eine der besten Universitäten in Asien, wo Studenten wirklich Tag und Nacht nur lernen. Ich fragte eine meiner neuen Freundinnen, wie sie mit diesem Druck klar kommt und es schafft jeden Tag glücklich und gut gelaunt in die Uni zu kommen. Sie lächelte mich an und lud mich ein am nächsten Abend mit ihr mitzukommen. Ich hatte gar keine Vorstellung, was mich erwarten würde, und war völlig überrascht, als ich bei einem Gesangs- und Bibelabend einer christlichen Studentengruppe landete. All diese Studenten kamen aus buddhistischen, hinduistischen oder atheistischen Familien und traten freiwillig, aus eigener Überzeugung der christlichen Kirche bei. Der Weg dahin war für die meisten von ihnen sehr schwer, und einige mussten es immer noch vor ihren Großeltern verheimlichen und zum Beispiel zu buddhistischen Feiern gehen. In einer Gesellschaft, wo Christus und Eucharistie kaum bekannte Begriffe sind,

ist es eine riesige Herausforderung sich dem Christentum zu widmen, aber diese jungen Studenten haben es gemacht.

Ich muss zugeben, ich habe mich geschämt. Ich hatte von meiner Kindheit an das Privileg in einer christlichen Gemeinde aufzuwachsen und wurde bei der Erschließung der Bibel stets von Pfarrern, von Religionslehrern und Gemeindemitgliedern unterstützt. Meine Kommilitonen in Singapur hatten nie solche Möglichkeiten, trotzdem bilden sie eine Gemeinde basierend auf dem tiefsten und ehrlichsten Glauben, den ich jemals gesehen habe. An dem Tag fuhr ich mit Tränen in meinen Augen nach Hause. Mit Tränen der Bewunderung und der Freude. Ich musste an die Gottesdienste in der achttausend Kilometer entfernten, für mich immer noch wundervollsten Kirche der Welt in Sopron denken, an die fröhlichen Lieder bei Kindertagen und auf einmal fiel mir mein Stein aus Kempten ein. Er wartete weit weg daheim in meinem Zimmer auf mich, aber seit diesem Moment ist er für immer auch in meinem Herzen mit mir, egal wohin mich mein Weg verschlägt. Der Spruch darauf steht für die Stärke, die uns unser Glaube gibt und die uns alle verbindet, wo wir immer auch seien.

P.S.: Jetzt liegt mein Stein hier in Heidelberg auf meinem Schreibtisch.

Helga Krutzler

Brief aus Augsburg

Liebe evangelische Gemeinde von Sopron,
wir sind Viviane Siegle und Anna Utz und kommen aus Augsburg. Wir machen eine Ausbildung zur Erzieherin an der Fachakademie für Sozialpädagogik des Diako. In diesem Rahmen durften wir ein vierwöchiges Ausbildungspraktikum im Januar und Februar 2016 in Ungarn bei Euch in Sopron im „Hunyadi János Óvoda“ absolvieren.

Wir möchten Euch allen danken für Eure freundliche, aufgeschlossene und gastfreundliche Art. Wir haben uns unglaublich wohl bei Euch gefühlt und waren sehr gerührt über unsere herzliche Aufnahme in Eurer Gemeinde.

Wir hatten eine wunderschöne Zeit bei der Arbeit im Hunyadi Kindergarten und auch bei den Aktivitäten innerhalb der Gemeinde. Dabei erlebten wir viele schöne Dinge und Momente, welche wir in guter Erinnerung behalten und nie vergessen werden.

Es hat uns viel Spaß bereitet, in die verschiedenen Bereiche der pädagogischen Arbeit und des Gemeindelebens hinein zu schnuppern – wie zum Beispiel den Gemeindenachmittag, die Wochenpredigt, den Konfirmationsunterricht, den Glaubensgesprächskreis, das Gymnasium, die Grundschule und die studierenden Kindergartenpädagoginnen und deren Lerneinrichtung.

Wir möchten uns herzlichst bei unseren Begleitern Edit, Judit und Holger bedanken, welche stets für uns da waren, aber auch den anderen Gemeindemitgliedern, die unseren Aufenthalt zu etwas Besonderem gemacht haben!

Anna Utz und Viviane Siegle

Laute Stimmen zum „stillen Land“

Sorge und Perspektiven zum Zustand der Kirche

Das Land ist still. So hieß die Überschrift eines Artikel von Theo Lehmann, der – auch im letzten Christophoros veröffentlicht – für vielerlei Reaktionen im deutschen Sprachraum sorgte und auch bei uns im deutschen Gemeindeleben rege diskutiert wurde. Ein paar Reaktionen, die besorgt auf den Zustand von Kirche blicken und versuchen Zukunftsperspektiven aufzuzeigen, seien im Folgenden abgedruckt.

Die heutige Lage der Kirche kann als alles außer wachsend betrachtet werden. Viel Geld und viel Energie werden in viele verschiedene Versuche investiert um das zu ändern. Die Schrift von Theo Lehmann kritisiert einige dieser Versuche, die auf zweifelhafte Art zum Ziel haben die Jugend für sich zu gewinnen. Unsere heute immer locker werdende Welt hat Bewohner, die sich immer weniger mit christlichen Werten und immer mehr mit Partys und einer Carpe-diem-Haltung identifizieren. Stattdessen wäre es wichtig, die Kinder zeitig an eine Art „Kinderglauben“ heranzuführen, und dann erachte ich es als wichtigsten Aspekt den Teenagern einen guten Religionsunterricht zu sichern, der den christlichen Werten als Quelle des Trostes und als Orientierung in ihren Entscheidungen dient. Ich selber denke, dass die rebellierenden Teenagerjahre genau die gefährlichsten sind, während derer es bei einem großen Teil der Menschen zu einer – teils völligen – Entfremdung von der Kirche kommt. Sie rebellieren eigentlich gegen alles was „von Zuhause“ kommt oder was eine „Bemühung" braucht oder was sie „überflüssig“ finden. Fragen wie „Was für einen Sinn hat es Literatur zu lernen?“ oder „Was für einen Sinn hat es Mathe zu lernen?“ oder letztendlich „Was für einen Sinn hat es Kirchengeschichte zu lernen?“ sind nicht selten. Ein solcher Glaubensunterricht, in dem nur diktiert wird und wo alle Geschichten oberflächlich, sachlich und trocken in einer langweiligen und uninteressanten Form mitgeteilt werden, wird keinen in dem Alter dazu motivieren sich irgendwie in der Kirche zu engagieren. Ich glaube, wenn der Religionsunterricht alltagsorientiert wäre, Probleme behandelt und Alltagskonflikte diskutiert würden, die in der aktuellen Lebensphase der Jugendlichen aktuell sind, dann könnten damit viel mehr Gläubige zur Kirche gehören.

Maximilian von Fuchs

Der Glaube und die Religiosität in den Wohlstandsstaaten sind oft eher eine Mischung aus alten Traditionen und modernen Trends. Getauft sein gehört – unabhängig vom Glauben – „dazu“. Zu Weihnachten hat die Kirche eine wundervolle Beleuchtung, und die Kinder sind froh, weil das Christkind schöne Geschenke bringt.

Wir sind gläubig, solange wir daraus einen Nutzen haben, aber das Bekenntnis zum Glauben reicht nur bis an die Grenzen unserer Komfortzone. Kommt man in einer Gesellschaft, in der der Glaube als problematisch oder witzig angesehen wird, schweigen viele lieber – auch wenn das noch gar keine Extremfälle sind. Was wäre, wenn wir unseres Glaubens wegen Verfolgung leiden müssten? Und warum ist unser Glaube so schwach? Meiner Meinung nach liegt es daran, dass die Religiosität nicht zur Ideologie unserer Zeit passt. Die Weltsicht legt heute nahe, dass man alles aus eigener Kraft erreichen kann und erreichen muss. Es gibt keine Hilfe – dein Klassenkamerad von heute ist auf dem Arbeitsplatz von morgen dein Feind. Niemand hilft dir; du musst deine Karriere alleine aufbauen. Fast alle Bereiche deines Lebens zeigen diese Tendenz, und dem gegenüber steht die Kirche oft recht alleine da, deren Lehren von der Nächstenliebe und dem barmherzigen Gott oft altmodisch und märchenhaft wirken. Außerdem kann das Angebot der Kirche den Wettkampf mit den Angeboten von verschiedenen Erscheinungsformen der modernen Welt scheinbar kaum aufnehmen.

Im Mittelalter hatte man noch Angst, dass nach dem Tod das Fegefeuer auf uns wartet

und nur Gott das Leben vor und nach dem Tod verbessern könnte. Heute aber – in der Welt der unbegrenzten Möglichkeiten – muss man, so sehen es viele, sein eigenes Leben selbst verbessern. Wer wartet da noch ein Leben lang auf einen Gott, der vielleicht gar nicht kommen wird?

Wenn man diesen Hintergrund bedenkt, wird es immer schwerer eine gute Antwort zu geben, was man gegen das „Seichter-Werden" des Glaubens unternehmen könnte. Eine zweite Kirchenreformation sehen viele als Lösung. Ich habe da meine Zweifel, weil die Gefahr in der Luft liegt, dass hier Kompromisse geschlossen werden. Wenn es eine zweite Reformation geben sollte, darf im Kern – in der Lehre – kein Kompromiss eingegangen werden.

Zoltán Bek

Was ist der Unterschied zwischen einem „Boss" und einem „Leiter"? Ein Boss ist laut, schreit und tut weniger. Die Arbeit überlässt er seinen Angestellten. Ein Leiter hingegen nimmt die Sache in die eigenen Hände und führt die Gruppe, nimmt mehr auf die eigene Schulter und trägt die Last. Von solche Menschen bräuchten wir mehr. Aufrechte Leute, die die Aufgaben ernst nehmen – und das nicht nur, weil es für sie gerade gut oder günstig ist oder weil sie es tun müssen. Ein bisschen Leidenschaft, Ernsthaftigkeit und Festigung braucht man. Auch zum Glauben. Ohne diese Eigenschaften werden wir zu Nichtsnutzen. Dann sind wir zwar irgendwie da, aber unser Tun hat keinen Wert. Doch das begreifen wir oft nicht.

Es kann auch vorkommen, dass die, die sonst alles von Herzen machen, leer sind. Wenn die Kräfte alle sind, und man fühlt, dass alles umsonst ist. Alles, was wir getan haben, bringt nichts, und wir verlieren die Hoffnung. Theo Lehmann könnte auch ein solches Erlebnis gehabt haben, als er das Essay „Das Land ist still" schrieb. Manchmal verliert man den Glauben an die Menschheit. Doch wie soll man so noch Glauben und Hoffnung haben? Ein bisschen so, wie es bei den Expressionisten war: Hoffnungslosigkeit, Zerfall und Identitätsverlust. Theo Lehmann charakterisiert die Zeit, in der wir leben, als Atempause: Die Frage ist nur: Wie lange haben wir noch Pause, wie lange haben wir noch Zeit?

Manchmal habe ich das Gefühl, dass das Weltende wirklich bald kommt. Manchmal ist alles so grau, so korrupt, so sündhaft und so falsch, dass wir das nicht mehr lange aushalten können. Aber ich bin fest davon überzeugt, dass wir nicht geboren wurden, um Schecks zu bezahlen und dann zu sterben. Alle suchen die Aufgabe und den Sinn des Lebens. Ist es vielleicht der Glaube?

Anna Boros

Ist das Christentum heutzutage nur ein „cooles" Hobby, eine Gemeinde, zu der man ruhigen Gewissens – und zur Gewissensberuhigung – irgendwie gehört, in der man aber eigentlich nichts tut? Ja, schon. Jedenfalls ist es bei vielen Menschen in unserer oberflächlichen Welt so. Hier taucht gerade die Frage auf: Was können wir selbst für unseren Glauben, für die Gemeinde, für das Christentum tun? Und was können Eltern, Angehörige, Religionslehrer und Pfarrer und die Kirche allgemein für eine positive Entwicklung tun? Für ein „besseres" Christentum?

Natürlich spielt die Erziehung eine sehr wichtige Rolle, und dabei sind die Eltern die eindrucksstärksten Faktoren. Eine christliche Erziehung beinhaltet aber mehr als die Anmeldung des Kindes in einem kirchlichen Kindergarten und in einer kirchlichen Schule. Sie sollen auch zu Hause Vorbilder sein und sich so benehmen, dass sie ihren Kindern ein gutes Beispiel sind. Gemeinschaft, Gebete, die Bibel, Ehrlichkeit – das sind nur ein paar von vielen Dingen, die man seinem Kind beibringen sollte. Daneben spielen Religionslehrer und Pfarrer auch eine bedeutende und einflussreiche Rolle, besonders in diesen frühen Jahren. Man kann mit großen Anforderungen, vielen Hausaufgaben und der traditionellen schulischen Ausbildung jungen Menschen das Christentum nicht lieb machen. Die Kinder müssen auch ernst genommen werden – und

ihre Gedanken und Anliegen müssen einbezogen werden.

Bleibt die Frage nach der Kirche: Was kann die Kirche besser machen? Viele behaupten, die heutige Kirche hat Schuld daran, dass das Christentum immer „seichter" wird. Eins müssen wir uns aber klar machen: Kirche sind nicht die „anderen", sondern auch ich bin Mitwirkende. Ich bilde mit all den anderen gemeinsam die Kirche. Alle sollen etwas dafür tun. Es reicht nicht zu kritisieren und Vorschläge zu geben. Wir müssen uns auch aktiv einbringen – besonders in den Bereichen, in denen wir gut sind und etwas geben können. So können wir dem „Seichter-Werden" entgegenwirken.

Ein anderes Problem sind die Spielregeln der Welt: Wenn jemand etwas haben möchte und dazu jemand anderen braucht, dann spielt er seine Karten so aus, dass er den anderen für seine Seite gewinnt und ihn zugunsten des eigenen Willens ausnutzt. Das kommt nicht nur bei Einzelpersonen, sondern auch bei Organisationen und Institutionen vor – aber sicher auch in der Kirche und in Gemeinden. Schlimm, aber wahr: Heute arbeiten die meisten nur wegen des Geldes, denn es geht ums Überleben – ohne Rücksicht auf andere. So nutzen viele Schmeicheleien und kleine Lügen, um ihren Zweck zu erreichen. Es gibt immer weniger Menschen, die glauben, was sie sagen, und wirklich das sagen, was sie glauben. Wichtig ist, dass wir nicht nur unser Ziel vor Augen haben, sondern parallel dazu auch Rücksicht nehmen auf das Wohlergehen und die Wünsche anderer.

Anna Bertha

Es geht um zwei Fragen: um die Frage nach der Tiefe des Glaubens und die Frage nach dem richtigen Glauben. Jeder hat eine Art innerer „Rangliste", auf der Familie, Liebe, Freude, Frieden, Wohlwollen usw. aufgeschrieben sind. Wo steht eigentlich Gott auf dieser Liste? An welche Stelle würden wir – ganz ehrlich – den Glauben setzen? Kann man es als Glauben bezeichnen, wenn man zeigt was für ein cooler Christ man ist – und dies vielleicht gar mit Tätowierungen oder Halsketten zur Schau stellt. Was ist eigentlich richtiger Glaube? Meiner Meinung nach ist richtiger Glaube, sein Leben in Gottes Hände zu legen und ihm zu vertrauen, ihm dankbar zu sein, denn wir alle sind seine Geschöpfe. Entgegen der Meinung von Atheisten, die meinen, all das sei nicht wahr, sondern nur eine Geschichte, ist es wahr: Gott liebt auch sie und wird sie eines Tages auch bekehren. Wir sind niemals alleine, er begleitet uns ganz bis zum Ende – bis Jesus Christus am Ende unseres Weges auf uns warten wird. Mit einem festen Glauben kann man alle Schwierigkeiten auf diesem Weg bekämpfen.

Doch wer hat einen so tiefen Glauben, dass er sogar Folterungen erdulden würde? Würden wir unser Christsein bekennen, wenn wir wüssten, dass wir dafür geschlagen und gefoltert werden? In mir haben sich Dutzende von Fragen angesammelt. Wo sind die Christen? Warum nimmt ihre Zahl ab? Warum zeigt sich das Christsein bei vielen nur als Fischaufkleber auf dem Autoheck? Warum sind wir sonntags so wenig in der Kirche? Die Welt verändert sich: Die Technik und die Wissenschaft entwickeln sich weiter und erleichtern uns in vielem das Leben, aber sie können uns auch ablenken von wichtigen Sachen, zum Beispiel von Gott. Was ich besonders beobachtet habe, ist, dass in unserer heutige Welt die Menschen geldorientiert sind. Man arbeitet Tag und Nacht um dann coole Autos kaufen zu können und reich zu werden. Doch indessen wird man unbemerkt ärmer, und am traurigsten ist, dass man – wenige Fälle ausgenommen – auch seinen Glauben verliert. Man wird blind vom Geld. Traurig, aber wahr. Die Welt geht in eine falsche Richtung. Noch gibt es keinen Antisemitismus, keine Verfolgung, „noch ist das Land still". Doch wir wissen auch, dass sich Geschichte wiederholt. Es gibt auch heute Kriege. Man hört ja von den Ereignissen in Syrien, und man hört Berichte von Flüchtlingen. Wer weiß, es kann der Tag kommen wo auch das Christentum verfolgt wird. Man braucht einen starken Glauben und starke, wahre, – wie Theo Lehmann sagt – KZ-fähige Christen. Was kann man tun um dies zu erreichen? Alles geht von der Jugend aus. Sie sind

die Zukunft. Deswegen ist es wichtig, die Kinder christlich zu erziehen. Wenn man sich entscheidet, sein Kind christlich zu erziehen, macht man keinen falschen Schritt. Das Kind wird nichts Schlechtes bekommen, wenn es im Glauben erzogen wird. Glaube hilft! Glaube hilft in schweren Tagen, bei Krankheiten, im Krieg, im Alltag, im Leben. Wenn man das weiterdenkt, wird eine christliche Familie ihr Kind in eine christliche Schule schicken.

Wie würde eine richtig gute christliche Bildung aussehen, wo der Glaube gestärkt wird? Eine christliche Schule hat die Aufgabe, den Glauben fortzuführen und zu stärken, den die Eltern dem Kind gegeben haben. Ich kann mich glücklich nennen, weil ich immer sehr gute Religionslehrer hatte. Was macht einen guten Religionslehrer aus? Ein guter Religionslehrer behandelt die Kinder liebevoll, macht auch Spaß mit den Kindern und er gibt das Wissen spannend weiter. Schließlich ist es nicht das Ziel alles hochtheologisch-dogmatisch weiterzugeben, weil das langweilig wäre und die Kinder ihrer Freude am Religionsunterricht und auch an Kirche und der Gemeinde beraubt würden. Man muss bedenken, dass Kinder unterrichtet werden und nicht Theologen. Die christliche Bildung soll ein weiteres Sprungbrett im Leben sein. Ein Sprungbrett, an das man sich später immer erinnern kann „Ach ja, wie gut, dass wir darüber im Religionsunterricht gesprochen haben." Das Zurückdenken an den Religionsunterricht soll mit einem Dankbarkeitsgefühl verbunden sein. Jede christliche Schule soll diese Zielsetzung haben um dann keine „geilen Christen" zu erziehen, sondern gerechte und wahre Christen, die wissen, wenn sie auch wegen ihres Glauben gefoltert würden, dass sie sich nicht fürchten müssen ja zu sagen, denn Gott ist immer da!

Péter Horváth

Kinderhochzeit zu Kana

Bei einem Treffen der Kindergruppe ging es um das Thema Hochzeit. Zwei Gäste aus Deutschland – Anna und Viviane – erzählten uns die biblische Geschichte von der Hochzeit zu Kana und haben wunderschöne Puppen von allen wichtigen Beteiligten an einer Hochzeit angefertigt. So gab es Braut und Bräutigam, aber auch einen Zeremonienmeister, Brautjungfern, einen Pfarrer sowie Familie und Freunde. Und wir haben mit diesen Puppen auch die Trauung gespielt – und danach miteinander getanzt. Jeder, der zur Kindergruppe kam, hatte eine eigene Puppe und brachte sich so ins Hochzeitsgeschehen ein. Wir haben die Sache natürlich ernst genommen, aber die Stimmung war natürlich dennoch sehr fröhlich. Die Hochzeitsfeier war einer der Höhepunkte dieser Kindergruppe: Ein großer Tisch war mit vielen Leckereien gedeckt – mit belegten Broten und Obst. Und auch die Hochzeitstorte durfte nicht fehlen.

Wir haben verstanden: Jesus kann das manchmal schal scheinende Wasser des Lebens zu etwas ganz Kostbarem verwandeln. So wie die Hochzeitsgäste nicht ahnten, dass der wertvolle Wein so nahe ist, so sieht man auch manchmal im Leben erst auf den zweiten Blick, dass das, was im Leben wirklich wertvoll ist, sehr oft ganz nahe ist – wenn wir Jesus in unserem Leben wahnehmen und ihn wirken lassen. So feierten wir ein frohes Fest – alle haben sich rundum wohl gefühlt :-)

Anna, Fanni und Márk Hirschler

Ihr seid das Licht der Welt

Eine Begegnung zwischen Konfirmanden und erwachsenen Gemeindegliedern

Neun Jugendliche und neun Erwachsene, was für eine Begegnung! Vor allem, wenn man gewisse Altersunterschiede bedenkt.

Neun junge Leute stehen vor ihrer deutschsprachigen Konfirmation und manche der Erwachsenen haben das Goldene Konfirmationsjubiläum schon lange hinter sich, andere wiederum stehen den Anwärtern altersmäßig viel näher.

Donnerstags treffen sich die Konfirmanden mit ihrem Pfarrer regelmäßig um 16 Uhr, so auch am 11. Februar. Diesmal stimmt die Zahl der Anwesenden jedoch nicht, denn es sind nicht 10 Personen, sondern 19. Es sind altersmäßig ungleiche Paare, aber sie haben, wie sich später herausstellt, vieles gemeinsam.

Wie ist es zu dieser Begegnung gekommen, welche Überlegung steckt dahinter? Alt und jung der deutschsprachigen Gemeinde soll auch in diesem besonderen Rahmen einander kennenlernen, einander Fragen stellen und sich schließlich gegenseitig in der Anwesenheit aller Beteiligten vorstellen.

Die Begegnung musste vorbereitet werden. Die Konfirmanden und erwachsenen Gesprächspartner erhielten Tipps für Fragen und Anleitungen zum Gespräch. Zugleich bekamen beide Parteien absolut freie Hand zu fragen, sich informieren zu lassen und natürlich auch zu antworten. Es blieb den Paaren überlassen, in welcher Sprache sie die Gespräche ungestört unter vier Augen führen wollen. Nach einer kurzen Einleitung von Pfarrer Holger Manke verzogen sich Paare in die Räumlichkeiten in der ersten Etage: Klubraum, Pfarrbüro, Küche, großer Saal usw. Sie hatten insgesamt zwanzig Minuten, Fragen zu stellen, sie zu beantworten und eventuell Notizen zu machen, denn – und das sollte der Höhepunkt der Veranstaltung sein – nach den Zwiegesprächen kam es zur gegenseitigen Vorstellung.

Nach den Zweiergesprächen wurde ein großer Kreis gebildet, sogar der „Gemeindefotograf" ist rechtzeitig erschienen, um ein paar Bilder zu schießen.

Mit mittelgroßer Aufregung stellte der Jüngere den Partner bzw. die Partnerin vor, danach ging es umgekehrt. Aufgrund der Berichte konnte man ein Bild über vergangene Generationen von Konfirmanden bekommen und hören, was Konfirmanden von heute in Glaubensfragen in der Schule, in der Familie, im Konfirmandenunterricht erfahren, und worauf sie bezüglich der Vorgänger in der Gemeinde neugierig sind. Man merkte, dass sich die

Foto: Maximilian von Fuchs

Jugendlichen die Fragen überlegt haben, auch wir haben uns Gedanken gemacht, was wir von ihnen wissen möchten. Die gegenseitige Vorstellung vor einem Plenum ist keine einfache Aufgabe, vor allem dann nicht, wenn der Vorgestellte daneben sitzt. Alles klappte hervorragend.

Es wurde offensichtlich, dass für diese jungen Leute der Glaube kein Fremdwort ist, im Gegenteil, für sie ist er fester Bestandteil des alltäglichen Lebens, Teil ihrer Persönlichkeit, etwas, worüber sie frei reden können und auch wollen. Sie kommen nicht in Verlegenheit, wenn man sie danach fragt, was sie zum Beispiel über Christus, über das Beten, über den Glauben an Gott denken. Man merkt, dass diese Generation der Konfirmanden gewohnt ist, die Meinung offen und wohlüberlegt zu äußern. Sie wartet nicht darauf, dass man ihr eine vorgefasste, feste Meinung in den Mund gibt. Wie sie ihre eigenen Gedanken über Gott und die Welt haben, so haben sie ihre eigenen Gedanken über Gott und Glauben. Sie sind offen für die Meinung des Anderen, übernehmen diese jedoch nicht automatisch, nur weil diese Person älter oder erfahrener ist.

Es muss gesagt werden, dass diese Veranstaltung für die „alte und erfahrene Seite" eindeutig ein Gewinn, eine besonders schöne und unvergessliche Begegnung war. Und sie ist nachahmenswert. Wir haben nach dem näheren Kennenlernen der Konfirmandinnen und Konfirmanden und dem entstandenen Miteinander das sichere Gefühl, dass die „junge Seite" das ganz ähnlich sieht.

Erzsébet Ghiczy und Zsuzsa Hajdu-Siklósi

Wiedersehen mit Nina

Nina Kleinsorge kommt zurück. Zumindest für ein paar wenige Tage sucht sie ihre alte Wirkungsstätte Sopron wieder auf, wo sie im Herbst 2015 ein Gemeindepraktikum absolviert hat. Sie freut sich auf das Wiedersehen – und wir laden herzlich ein: Am Freitag, 1. April 2016 ist sie ab 17 Uhr unser Gast im kleinen Saal. Sie wird uns berichten, wie es ihr seither ergangen ist und welche Bereicherung die sechs Wochen in Sopron für sie bedeuten. Es bleibt aber auch genug Zeit zum Plaudern. Herzliche Einladung!

Jugend- und Familienfreizeit in Szigetszentmárton

Vom 19. bis zum 25. Juni findet die gemeinsame Sommerfreizeit der Budapester Burggemeinde und unserer Gemeinde – wie gehabt in Szigetszentmárton statt. Interessierte können Pfr. Holger Manke Bescheid geben, der zu gegebener Zeit nähere Informationen gibt.

KiBiWo

Vom 27. Juni bis zum 3. Juli findet die KiBiWo (Kinderbibelwoche) statt. Interessierte dürfen sich gerne bei Pfr. Holger Manke melden, der zu gegebener Zeit Näheres mitteilt.

Reise nach Bad Wimpfen – Ankündigung

Vom 10. bis zum 12. Juni 2016 begehen Bad Wimpfen und Sopron/Ödenburg das 25-jährige Jubiläum der Städtepartnerschaft – und wir feiern gemeindlich mit. Wer Interesse hat, am zweiten Juniwochenende nach Bad Wimpfen mitzufahren, möge dies bitte bis zum 15. April im Pfarramt signalisieren. Wir sprechen diejenigen, die uns ihr Interesse bekunden, dann direkt an.

Utazás Bad Wimpfenbe – felhívás

2016. június 10. és 12. között ünnepli Bad Wimpfen és Sopron a testvérvárosi kapcsolat 25. évfordulóját – a testvérgyülekezetek is együtt ünneplik ezt az alkalmat. Akinek van kedve június második hétvégéjén velünk tartani Bad Wimpfenbe, kérjük, jelentkezzen a lelkészi hivatalban legkésőbb április 15-éig.

Luthers Leben
Deutscher Gottesdienst
mit szenischem Spiel
Mitwirkende:
FANNI HIRSCHLER
LILLA BRANDT
GELLÉRT GÁRDAI
DÓRA ÁBRAHÁM
PETRA MÁTIS
PETRA VARGA
ERIK MAC-BRETSCHNEIDER
BARNABÁS KOHLMANN
OSKAR AIZENPREISZ
HOLGER MANKE
Sonntag, 10. April 2016, 9 Uhr, evangelisch-lutherische Kirche
Sopron | Ödenburg - Ecke Kirchgasse-Bünker köz

Engedjétek hozzám jönni...

Vidám konfis közösség – hegytetőn és tóparton

A magyar és a német konfirmanduscsoport közös hétvégét töltött Révfülöpön február végén sok játékkal, énekléssel, beszélgetéssel, mozgással, Istenre figyeléssel, vidámsággal. Az alábbiakban néhány résztvevő személyes tudósítása olvasható. Ez egyben kedvcsináló is a szeptemberi jelentkezéshez a következő konfirmációs csoportokba, hiszen nemcsak hitben és tudásban adhat növekedést a konfirmációs év, hanem páratlan élményekhez is juttathat.

Die Konfirmandenfreizeit führte uns Ende Februar nach Révfülöp – und es gab viele interessante Programmpunkte. Wir lernten uns besser kennen und spielten Kicker miteinander, was den Mädchen und den Jungs gleichermaßen gefallen hat. Wir unternahmen eine Nachtwanderung und einen sportlichen Wettkampf, wir sangen miteinander, arbeiteten in Gruppen, bereiteten uns auf das Schauspiel „Luthers Leben" vor, das unsere Konfirmandenprüfung sein wird, und nahmen vor der Abfahrt an einem Gottesdienst teil. Wir können auf ein erlebnisreiches Wochenende ganz ohne Uneinigkeiten zurückblicken.

Barnabás Kohlmann

Am letzten Februarwochenende nahmen die deutschen und die ungarischen Konfirmanden gemeinsam am Konfirmandenwochenende teil. Ich finde, es war eine hervorragende Gelegenheit, um uns besser kennenzulernen. Wir haben viel gesungen und im Rahmen eines Vortrages über die Kirche Gedanken gemacht und an einem Gottesdienst teilgenommen. Darüber hinaus haben wir uns über das Thema „Gemeinschaft" Gedanken gemacht und wurden kreativ, indem wir dieses Thema in verschiedener Weise aufarbeiteten.

Die deutschen und ungarischen Konfirmanden konnten viel Zeit miteinander verbringen – so zum Beispiel bei einem Gruppenwettkampf. Doch es gab auch Zeit innerhalb der deutschen bzw. ungarischen Gruppe, in der wir uns auf die Konfirmation vorbereiteten.

Auch die Abendgestaltung war abwechslungsreich: Einmal unternahmen wir eine nächtliche Wanderung, einmal gingen wir zur Schiffsanlegestelle – und wichtig war immer, dass wir uns als Gemeinschaft wahrnahmen.

Ich habe mich wunderbar gefühlt, und ich denke, mit mir auch all die anderen, die dabei waren. So hat es uns Freude gemacht, uns auf unsere Konfirmandenprüfung vorzubereiten.

Es gibt viele gute Gründe, sich konfirmieren zu lassen. Dass man ein solches Wochenende in einer so guten Gemeinschaft erleben kann, ist sicher einer dieser Gründe.

Petra Varga

Mi konfirmandusok egy jó kis hétvégét töltöttünk Révfülöpön táborban! Károly bácsi, Holger, Szilvi és Patrícia kísért minket. Rengeteg programmal készültek nekünk. Napközben vetélkedőket tartottunk kisebb csoportokra osztva, majd sportfoglalkozások voltak, például kosárlabda, csocsó. Sokat beszélgettünk a közösségről és énekeltünk együtt. Egy játék is kapcsolódott hozzá, melyben mesébe, énekbe, képregénybe vagy színdarabba kellett megfogalmazni a közösség erejét. Nekem ez nagyon tetszett!

Élveztem az esti sétát a kilátóhoz és a mólóhoz, ahol szintén játszottunk. Fáradtan estünk az ágyba. Majd a reggel énekszóval indult (kicsit korán).

Nagyon finomakat ettünk.

Pompás hétvégét töltöttünk együtt, örök élmény marad.

Köszönöm Károly bácsi, Holger, Szilvi, Patrícia!

Németh Barnabás

Nagyon jó volt ez a kirándulás. Mivel én minden nyáron itt nyaralok Révfülöpön, nagyon jó volt, hogy úgymond én voltam az ,,idegenvezető". Az nagyon vicces volt, amikor este mentünk föl a kilátóhoz, és mi sokkal előbb értünk le a hegyről, mint a többiek. Mi elkanyarodtunk a nyaralónk felé, ami nem volt olyan messze. Egy kis kerülővel értünk vissza arra az útra, amelyiken a többieknek kellett jönniük, de nem voltak ott. Amikor visszaértünk a szálláshoz, a többiek már ott voltak. A lépcsőn szembe jött velünk Károly bácsi, de nem tűnt föl neki, hogy később értünk vissza. Csak annyit kérdezett, hogy kérünk-e pótvacsorát.

Varga Lili

Kosztolányi Dezső:

Fasti – Húsvét

Már kék selyembe pompázik az égbolt,
Tócsákba fürdenek alant a fák,
A földön itt-ott van csak még fehér folt,
A légen édes szellő szárnyal át.

Pöttöm fiúcskák nagy hasú üvegbe
Viszik a zavaros szagos vizet,
A lány piros tojást tesz el merengve,
A boltokat emberraj tölti meg.

S míg zúg a kedv s a víg kacaj kitör,
Megrészegül az illaton a föld,
S tavasz-ruhát kéjes mámorban ölt –

Kelet felől egy sírnak mélyiből,
Elrúgva a követ, fényes sebekkel
Száll, száll magasba, föl az isten-ember.

Kedves Múzeumunk Iránt Érdeklődők!

Szomorúan tapasztaltuk, hogy gyűjteményünk egy művészettörténeti szempontból kiemelkedő jelentőségű darabja néhány hete gyors ütemű, szinte napról napra érzékelhető romlásnak indult. A soproni polgárházaspárt ábrázoló reneszánsz portrépárból a férfiről készült arcképről van szó, amelyet 1901-ben adományozott gyülekezetünknek Eckel Ágost.

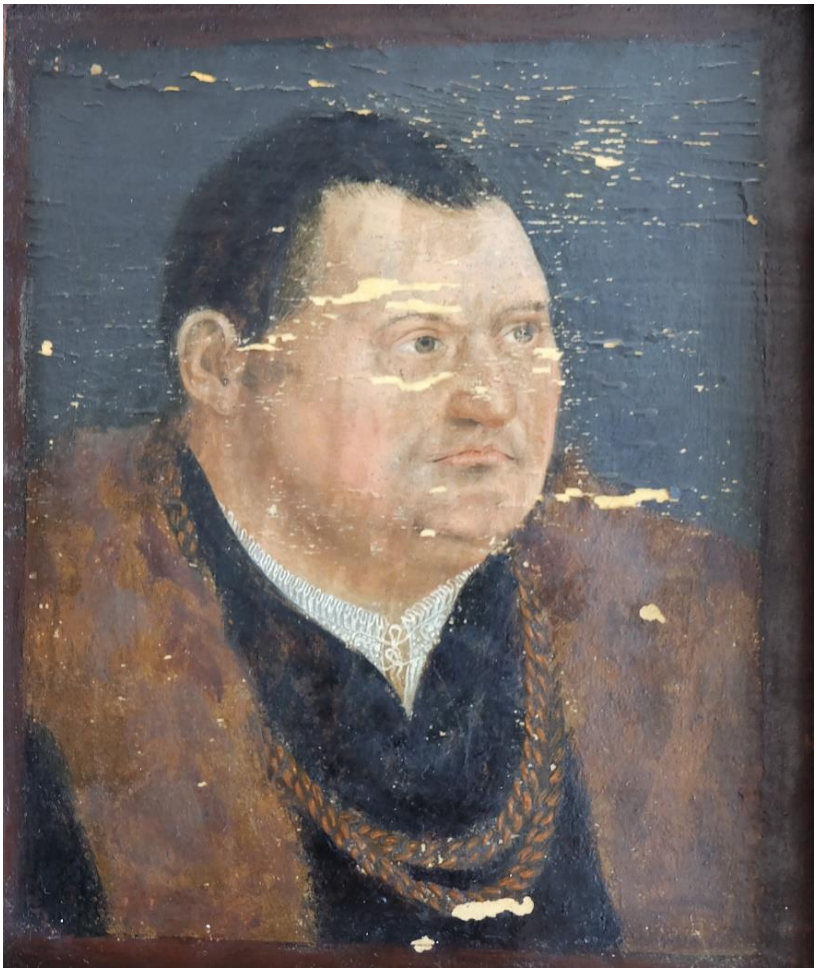

A mellékelt képen jól látható a portré jelenlegi állapota.

A restaurálás költségeit, mint váratlan kiadást jelenleg sajnos nem tudjuk előteremteni, a festménynek viszont azonnali beavatkozásra van szüksége. Biztosak vagyunk benne, hogy gyülekezetünk történelmi emlékezetének ápolását sokan viselik szívükön, ezért fordulunk bizalommal gyülekezeti tagjaink és a soproni műpártolók felé. Kérjük, támogassák adományaikkal a festmény restaurálását, hálából minden névvel adakozót két kiállítás belépővel ajándékozunk meg 2015-ben újranyílt állandó kiállításunkon.

Célzott adományaikat a Soproni Evangélikus Egyházközség számlaszámán várjuk (11737083-20006895), a megjegyzésben legyenek szívesek feltüntetni: „restaurálás”. Személyesen munkaidőben a Soproni Evangélikus Levéltárban, hétvégente a Soproni Evangélikus Múzeumban (mindkettő a gyülekezeti ház földszintjén található, Színház u. 27.) tehetnek felajánlást.

Hálás szívvel fogadunk minden segítséget!

Sopron, 2016. március 18.

Köszönettel:
a Soproni Evangélikus Múzeum

Tervezett programok

„Egy este az evangélikusoknál" – általában vasárnap 18 órakor a nagyteremben

- március 27-én: Horváth Ábel és Bábinszky Gergely közös zongorakoncertje Jacsó Erika fuvolaművész közreműködésével. Az est jótékonysági alkalom egy beteg testvérünk gyógyítására.
- április 3-án: Lipták Márta és zenészbarátainak blues-jazz estje
- április 10-én: a HJAMI Zeneiskola növendékeinek koncertje – a zeneiskola ausztrál vendégei is szerepelnek
- április 17-én: egész napos program után 17 órakor Kutas László szobrászművész köszöntője 80. születésnapján
- április 24-én: a Petőfi Színház szervezésében Simon Andrea színművész zenetörténeti estje
- május 1-jén: Kuzsner Péter orgonaművész koncertje templomunkban
- május 6-án, pénteken: egy svéd egyházi kórus a vendégünk
- május 8-án: a Brass Brothers fúvósegyüttes koncertje
- május 15-én: Bódás Zsuzsanna, Korényi János és Láng Andor hangversenye

Csoportjaink alkalmai

bibliaóra minden hétfőn 15 órakor a Fabricius Szeretetotthonban

bibliaóra minden csütörtökön 18 órakor a kisteremben

énekkar minden csütörtökön 18 órakor a nagyteremben

barkácskör-Bastelkreis minden pénteken 15 órakor a társalgóban

ifjúsági kör minden pénteken 18.30-kor az ifiteremben

gyászcsoport április 4-én és május 2-án, hétfőn 18 órakor a kisteremben

Kirchenkaffee április 10-én, vasárnap 10 órakor a kisteremben

Glaubensgesprächskreis – német beszélgetőkör április 8-án, 22-én, május 13-án és 27-én, pénteken 16.30-kor a lelkészi hivatalban

Gemeindenachmittag – gyülekezeti délután április 1-én, pénteken 17 órakor és május 4-én, szerdán 15.30-kor a kisteremben

baba-mama kör április 6-án és 20-án, valamint május 4-én és 18-án, szerdán 10 órakor az ifiteremben

presbitériumi ülés április 5-én és május 3-án, kedden 17 órakor a kisteremben

nőslénykör április 11-én és május 9-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában

Luther Szövetségi ülések kedden 17 órakor a nagyteremben:

- április 12-én Rajnai Károly igazgató: 20 éve evangélikus a Hunyadi-iskola
- május 10-én Németh Tamás líceumi tanár: a soproni evangélikusság helytállása és helyzete az 1956-os forradalom utáni néhány évben

Kindergruppe – német gyerekcsoport április 13-án és 27-én, valamint május 11-én, szerdán 16.30-kor a kisteremben

váló-háló: érdeklődni lehet Gerhát Orsolyánál (+36-20/770-39-76, gerhatorsolya@gmail.com)

filmklub április 18-án, hétfőn 18 órakor a kisteremben, a „Fekete Angyal" című filmmel

FiFi kör április 16-án, május 21-én és június 4-én, szombaton 9 órakor a nagyteremben

Egyéb:

- Április 10-én, vasárnap a 10 órai istentiszteletünkön a 25 és 50 éve konfirmáltak jubileumi ünnepe.
- Április 16-ára, szombat 15 órára ágfalvi testvéreink hívnak minket kitelepítési megemlékezésükre.
- Április 17-ére, vasárnap 11.30-ra bánfalvi testvéreink hívnak minket Foltin Brúnó egykori lelkészük születésének 100. évfordulóját ünneplő megemlékezésükre.
- Április 23-án, szombaton Szent György-nap lesz a Hunyadiban.
- Április 29-én, pénteken 10 éves a Soproni Evangélikus Egyházmegye. 11 órakor ezt az évfordulót ünnepeljük a nagyteremben, igét hirdet Gabnai Sándor, előadást tart dr. Krisch András.

- Április 30-án 10 órakor lesz a Líceum ballagása a Deák-kútnál, rossz idő esetén a templomban. 11 órakor az Eötvös ballagása a templomban.
- Május 1-jei istentiszteleteinken megünnepeljük az anyák napját.
- Május 6-án, pénteken 15 órakor jó idő esetén szabadtéri istentiszteletet tartunk a Fabricius Szeretetotthonban, amelyet családi majális követ; várjuk az otthon lakóin és hozzátartozóikon túl az egykori lakók hozzátartozóit is.
- Május 7-én, szombaton a hagyományos fraknói túra áhítattal kezdődik a Rozália-hegyen.

A föld sója

2016-ban egyházunk lesz a házigazdája a nagyszabású Közép-európai Keresztény Találkozónak. A többnapos rendezvényen belül július 9-ére, szombatra missziói napra hívják a gyülekezeti tagokat Budapestre, a Tüskecsarnokba. Egyházkerületi missziói napot emiatt az idén nem tartanak. A programban szerepel áhítat, előadások (Pál Feri római katolikus pap, Heinrich-Bedford Strohm bajor püspök, Balog Zoltán miniszter), kórusének, jazzkoncert, sportprogramok, Láthatatlan színház, sárkányhajó-verseny, kézműveskedés és a Lift zenekar koncertje.

http://foldsojatalalkozo.hu

Részvételi díj: 1000 Ft/fő, jelentkezési határidő: március 31.

Konfirmandusaink színdarabban és oltár előtt

Nagy szeretettel várjuk az egész gyülekezetet a magyar és a német konfirmandusok „vizsgájára", amire mind a két csoport esetében rendhagyó módon kerül sor:

Április 10-én, vasárnap a 9 órakor kezdődő, általuk összeállított német istentiszteletre hívnak a templomba mindenkit a német konfirmandusok, aminek keretében Luther életét bemutató színdarab is megelevenedik.

Május 5-én, csütörtökön, mennybemenetel ünnepén 18 órára hívnak a templomba mindenkit a magyar konfirmandusok, ahol Bence Imre Az építkezők című színdarabjában foglalják össze mindazt, amit az év során tanultak.

A konfirmációi ünnepet a május 15-én, pünkösdvasárnap 10 órakor kezdődő kétnyelvű istentiszteletet keretében tartjuk.

2016-ban is szívesen fogadjuk a személyi jövedelemadó felajánlható 2 x 1%-át.

A Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2016. húsvét – pünkösd

március 24. (nagycsütörtök)
17.00 kétnyelvű úrvacsorás: Holger Manke + Koch Szilvia

március 25. (nagypéntek)
8.00 magyar (úrvacsorás): Gabnai Sándor
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Gabnai Sándor
15.00 Fabricius Szeretetotthon (úrvacsorás): Gabnai Sándor
18.00 passiós magyar (csatlakozó úrvacsorás): Tóth Károly

március 26. (nagyszombat)
14.00 német – temetőkápolnai: Holger Manke
15.00 magyar – temetőkápolnai: Gabnai Sándor

március 27. (húsvét)
5.30 magyar (úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
7.30 Fabricius Szeretetotthon (úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Gabnai Sándor
8.00 magyar (úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
9.00 német (úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
15.00 Balf (úrvacsorás): Tóth Károly
16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Tóth Károly
16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Gabnai Sándor
18.00 Egy este az evangélikusoknál – zongorakoncert, áhítat: Gabnai Sándor

március 28. (húsvéthétfő)
8.00 magyar: Gabnai Sándor
9.00 német: Holger Manke
10.00 magyar: Gabnai Sándor

március 30.
8.15 a Hunyadi-iskola húsvéti istentisztelete: Kadlecsik Zoltán

március 31.
8.00 a Líceum húsvéti istentisztelete (úrvacsorás): Kovács László
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

április 1.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

április 3. (húsvét u. 1. vasárnap)
8.00 magyar: Pelikán András Budapest-fasori lelkész
9.00 német: Pelikán András Budapest-fasori lelkész
9.00 gyermek-istentisztelet: Gabnai Sándor
10.00 magyar: Pelikán András Budapest-fasori lelkész
15.00 Balf: Pelikán András Budapest-fasori lelkész
16.00 kórházkápolna: Pelikán András Budapest-fasori lelkész
18.00 Egy este az evangélikusoknál – blues-jazz-est, áhítat: Gabnai Sándor

április 7.
17.00 Wochenpredigt (úrvacsorás): Holger Manke

április 8.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

április 10. (húsvét u 2. vasárnap)
8.00 magyar: Tóth Károly
9.00 német – Luther életét bemutató színdarabbal: a német konfirmandusok + Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Koch Szilvia
10.00 magyar (konfirmációi jubileum): Tóth Károly + Gabnai Sándor
15.00 Balf: Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós: Tóth Károly
18.00 Egy este az evangélikusoknál – zeneiskolai koncert, áhítat: Gabnai Sándor

április 14.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

április 15.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

április 17. (húsvét u. 3. vasárnap)
8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Koch Szilvia
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Gabnai Sándor
10.00 magyar (beépített úrvacsorás): Szabó Vilmos nyugdíjas lelkész
15.00 Balf: Koch Szilvia
17.00 Egy este az evangélikusoknál – Kutas László köszöntője, áhítat: Gabnai Sándor

április 21.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

április 22.
15.00 Fabricius Szeretetotthon: Gabnai Sándor

április 24. (húsvét u. 4. vasárnap)
8.00 magyar (lelkészválasztó közgyűléssel, áldozati gyűjtéssel): Mesterházy Balázs esperes
9.00 német (lelkészválasztó közgyűléssel, áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Tóth Károly
10.00 magyar (lelkészválasztó közgyűléssel, áldozati gyűjtéssel): Mesterházy Balázs esperes

15.00 Balf (lelkészválasztó közgyűléssel): Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós (lelkészválasztó közgyűléssel): Tóth Károly
18.00 Egy este az evangélikusoknál – zenetörténeti est, áhítat: Gabnai Sándor

április 28.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

április 29.
17.00 Az egyházmegye 10 éves jubileumi ünnepe a nagyteremben: Gabnai Sándor

május 1. (húsvét u. 5. vasárnap)
8.00 magyar: Gabnai Sándor
9.00 német: Gertraud Winter
9.00 gyermek-istentisztelet: Koch Szilvia
10.00 magyar: Gabnai Sándor
15.00 Balf: Gabnai Sándor
16.00 kórházkápolna: Gabnai Sándor
18.00 Egy este az evangélikusoknál – orgonakoncert a templomban, áhítat: Gabnai Sándor

május 5. (mennybemenetel ünnepe)
8.15 magyar – hunyadis diákokkal: Kadlecsik Zoltán
10.00 magyar – licista diákokkal: Kovács László
17.00 német (úrvacsorás) a nagyteremben: Holger Manke
18.00 magyar konfirmációs (vizsga)színdarab a templomban: Tóth Károly

május 6.
15.00 Fabricius Szeretetotthon (szabadtéri): Gabnai Sándor
18.00 Egy este az evangélikusoknál – svéd egyházi kórus koncertje, áhítat: Gabnai Sándor

május 7.
10.00 Fraknói túra – áhítat a Rozália-hegyen: Gabnai Sándor

május 8. (húsvét u. 6. vasárnap)
8.00 magyar: Tóth Károly
9.00 német: Holger Manke
9.00 gyermek-istentisztelet: Gabnai Sándor
10.00 magyar: Tóth Károly
15.00 Balf: Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós: Tóth Károly
18.00 Egy este az evangélikusoknál – fúvóskoncert, áhítat: Gabnai Sándor

május 12.
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

május 13.
15.00 Fabricius Szeretetotthon (pünkösdi úrvacsorás): Gabnai Sándor

május 15. (pünkösd)
8.00 magyar (beépített úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Gabnai Sándor
10.00 kétnyelvű konfirmáció (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly + Holger Manke
15.00 Balf (úrvacsorás): Gabnai Sándor
16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Gabnai Sándor
16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Tóth Károly
18.00 Egy este az evangélikusoknál – koncert, áhítat: Gabnai Sándor

május 16. (pünkösdhétfő)
8.00 magyar: Koch Szilvia
9.00 német: Holger Manke
10.00 magyar: Koch Szilvia + Tóth Károly

Christophoros
A Soproni Evangélikus Egyházközség újsága
9400 Sopron, Színház utca 27.
e-mail: sopron@lutheran.hu
web: http://sopron.lutheran.hu
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Nyomtatva 500 példányban.
Várható következő megjelenés:
2016. pünkösd
Felelős kiadó: Tóth Károly